

טרילוגיית 'שבורה'

שבורה

ג'יי. אל. דרייק

ג'י. אל. דרייק

שבורה

ספר ראשון בטרילוגיית שבורה

מאנגלית: עדי שניידר

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

לרכישת הטרילוגיה לחצי כאן

ג'יי. אל. דרייק
שבורה

J.L.Drake
BROKEN

עורכות ראשיות: ורד רווה-שמואל, גלי אבני
עורכת: ענבל כהן-זיליאני
הגהות: שרון שלו
הגהות אחרונות: ורד בן-דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

Copyright © 2015 by J.L.Drake
Hebrew language copyright © 2022 Ahavot 2018

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמו"ל.

© 2022 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018
נרפס בישראל 2022

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2022

מסת"ב 978-965-7648-766 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

הקדשה

לאימי, שלמן הרגע הראשון עקבה אחר הסיפור הזה
יחד איתי. תודה על התמיכה האין סופית שהענקת לי
בכל פעם שבחרתי לנסות משהו חדש.

אני אוהבת אותך.

פתח דבר

רמאות
הונאה
אחיזת עיניים
עיוות
בדיה
מיתוס
מעשייה
בלוף

... לא משנה איך תקראו לזה, המשמעות תישאר
זהה... שקרים.

פרק 1

אינני יודעת כמה זמן הייתי פה – ארבעה חודשים, אולי חמישה. כאשר אין ברשותך אמצעים לעקוב אחר הזמן, הוא חולף בצורות מוזרות להפליא. תחילה עקבתי אחר הזמן על בסיס הארוחות שקיבלתי, אבל לאחר זמן מה התדירות שלהן פחתה ואומדנן הפך אמיץ פחות. אני יודעת בוודאות ששהיתי פה במשך עונה שלמה. המלתחה של הגברים השתנתה מחולצות עם שרוולים ארוכים לחולצות קצרות.

בית הכלא שלי הוא חדר קטן עם מיטה חלודה שחורקת בכל פעם שאני משנה תנוחה. בפניה אחת של החדר ניצב שולחן עץ קטן ולידו שרפרף קטן, ובפינה השנייה ניצבים אסלה וכיור המסתתרים מאחורי וילון מרופט. בלי חלונות, בלי טלוויזיה, בלי שום דבר לקרוא פרט לעותק ישן של Wiseguy, מאת ניקולס פילג'י. בעבר לא הייתי חובבת גדולה של רומני מתח, אבל עכשיו אני יכולה לדקלם בעל פה כל מילה ומילה.

אני שומעת את הצליל המוכר של המפתח המסתובב במנעול, ובטני צונחת בקרבי. אני מושכת את הסוודר המרופט שלי, ומהדקת אותו קמעה סביב בטני – כאילו שבמחווה טמונה ההגנה שלי מפניהם.

אני שומעת את המגפיים שלו על גבי רצפת העץ, ועורפי מתכסה באגלי זיעה. לכל הרוחות, זה הוא. עורי מצטמרר בעת שאני מבחינה באצבעותיו דמויות הנקניקיות המחזיקות מגש אוכל לנגד עיניי. בטנו השעירה מזדקרת מתחת לחולצתו ומכסה את החלק העליון של מכנסי הג'ינס שלו. ברגע שהוא מבחין בי, הוא מבזיק לעברי חיוך עקום.

"הולה, צ'יקה. מה שלומך היום?" קולו מחוספס והמבטא שלו כבד, אבל אני מבינה כל מילה הבוקעת מפיו. וגם די בשפת הגוף שלו כדי להבין את המסר. "שאלתי אותך שאלה," הוא נובח עליי. "בסדר," אני אומרת מבעד לגוש בגרוני.

הוא עומד ומחזיק את המגש מעל גובה עיניי. בסופו של דבר אני נושאת את מבטי לפגוש בעיניו, והוא מחייך בשביעות רצון, מראה לי את מידת הנאתו מהכוח שביכולתו להפעיל עליי. היו לי מספיק מפגשים עם האיש הזה כדי לדעת שהוא לא יסתלק בלי לרצות משהו בתמורה. למרבה המזל, עד כה מעולם לא היה מדובר במשהו מיני – רק ניסיונות נוספים לשחק לי בראש. זה לא אומר שהוא מעולם לא התייחס לכך ברמיזה. רעד חולף בגופי, ואצבעותיי הרועדות מושכות בשולי כותונת הכותנה שלגופי, היא מגיעה עד אמצע ירכי. אני לא מעוניינת להכניס לו רעיונות לראש. מבטו מורכן אל רגליי, והוא מלקק את שפתייו.

"תתחנני," הוא מצווה, ומושך את המילה על לשונו. פי נעשה יבש. הוא אוהב את החלק הזה. בשבילו אינני אלא חיה. הוא מכנה אותי הפְּרָה שלו, כלבה בספרדית. מזגי הולך ומתלהט, שעה שאני מנסה לומר לעצמי להפסיק, אולם אינני מסוגלת. הגעתי לשלב שכבר ממש לא אכפת לי.

אני מבזיקה לעברו את החיוך המתקתק ביותר שביכולתי להעלות על שפתיי. "לך תזדיין." מאז שהגעתי לפה מעולם לא אמרתי יותר מכפי שהייתי חייבת, ולמותר לציין שהוא המום מבחירת המילים שלי. בדרך כלל אני עושה כמצווה עליי, תוך כדי שביני לבין עצמי אני מדמיינת את הדרכים הרבות מספור בהן הייתי רוצה לרצות את האיש הזה. אני מנסה להתנהג יפה, מפני שלעולם אינני רוצה לחוות בשנית את הימים הראשונים שעברו עליי פה. הכאב הקשה מנשוא שחוויתי לאחר שהם היכו אותי עד זוב דם מפני שסירבתי לעשות את מבוקשם גרם לי להתפכח במהירות שיא.

שכרות האדרנלין הנוכחית שאני חשה, לעומת זאת, איננה מחזיקה מעמד זמן רב שעה שאני מתבוננת בעיניו המתכווצות ובלסתו

המתהדרקת. לפתע הוא משליך את המגש לעברו השני של החדר, הצלחות מתנפצות לעומת הקיר.

"לא מקבלת אוכל, אנגואה דה מיארדה!" הוא רושף בעודו פוסע לעברי. אני מכסה את אוזניי ומצמידה את ברכיי אל חזי. הגבר הזה גדול מספיק כדי שהוא יוכל להרים אותי ביד אחת ולהשליך אותי לעברו השני של החדר, וכך גורלי יהיה זהה לגורלה של הצלחת. הוא לופת חופן משיערותיי וגורר אותי. ברכיי מקפצות מעלה ומטה לאורך הרצפה, כאילו שהיית בוכת סמרטוטים. אני בקושי מצליחה לרשום בתודעתי את תחושת הכאב – אני מודעת יותר לכך שהגבר הזה, המתנשא לגובה מטר שמונים ושניים סנטימטרים ושוקל מאה ושבעים קילוגרמים, ניצב מעליי, רותח מזעם. מדוע הייתי חייבת להתחכם? הקלף היחיד שיש ברשותי הוא שהם עוד לא רצחו אותי. אולי מחזיקים אותי כבת ערוכה בניסיון לגבות דמי כופר. זה לא סוד שאבא שלי עשיר מאוד, וכולם מכירים את שמו – הוא מתמודד לכהונה שנייה בתור ראש העיר של ניו יורק.

אני מתאמצת להיתמך בידיי ולקום, אך המגף שלו ננעץ בגבי ומטיל אותי אל הרצפה בחוזקה. מצחי נחבט ברצפה ואוזניי מצלצללות. אני פולטת יבבה שעה שעניי מתמקדות במשהו שנמצא ממש מחוץ להישג ידי. אני שומעת צליל שמעיד על כך שהוא מסיר את החגורה, ופעימות ליבי הולכות ומאיצות. לא, לא, לא! לא ייתכן שזה קורה. אם רק אצליח לזוז כמה מטרים ימינה... אני אוזרת את כל כוחותיי בניסיון לשעוט קדימה על הרצפה.

"לאן נדמה לך שאת הולכת?" קולו שלו – שלו להפליא. אצבעותיי נעטפות סביב חתיכה מהצלחת השבורה, ואני תוחבת את כף ידי תחת החזה שלי בניסיון להסתיר אותה. "בואי." הוא מתכופף, ואחז בכפות רגליי, הופך אותי וגורר אותי בחזרה אל המיטה. אני זועקת במחאה. בועטת ומפתלת, אך אחיזתו איתנה. "את ממש לוחמנית, אה?" הוא מגחך.

הוא רוכן מעליי, ואני תופסת את ההזדמנות בשתי הידיים. אני שועטת קדימה ונועצת את פיסת הזכוכית בצווארו. עיניו נפערות

בתדהמה, והוא נופל על צד גופו בקול חבטה אימתנית, תוך כדי שהוא פולט קללות ומנסה לחלץ את הזכוכית מגופו. אני מתרוממת במאמץ עילאי ומתקדמת לעבר הדלת הפתוחה.

אין לי מושג באיזה כיוון עליי להתקדם, אבל זה לא מזיז לי. בפעם הראשונה זה זמן רב – שנדמה כנצח – הצלחתי לצאת לחופשי מהחדר הזה. אני נעה מהר ככל שכפות רגליי יכולות לשאת אותי. רמת הסוכר בדם שלי נמוכה וראשי סחרחר, אך אני ממשיכה להתקדם – זו ההזדמנות שלי. פעילות גופנית לא הייתה חלק מעולמי במשך זמן רב כל כך, מוחי מתקשה לעמוד בקצב בזמן שרגליי מתאמצות להדביק את סדר הפעולות.

המסדרון ארוך ומכיל דלתות רבות, הטפטים מתקלפים מהקירות והתאורה עמומה. המקום נראה כבית מלון נטוש, היכן החלונות? שוב ושוב אני פונה בעיקולי המסדרון, נצמדת בחוזה אל הקירות שעה שברכיי הולכות ונחלשות. אין לי שום תחושת כיוון; כל המסדרונות נראים לי זהים. אני שומעת קולות הולכים וגוברים, וליבי כמו עומד בגרוני. אני מנסה למשוך את ידית הדלת הסמוכה אליי, אך היא מסרבת לזוז ממקומה. דמעות מעקצצות זולגות במורד לחיי. בהלה אוהזת בי והיבבות משתלטות עליי. אני מנסה לכבוש אותן, אולם אני מרגישה שאני מאכזבת את עצמי. יש לי הזדמנות להימלט, ואני אפילו לא מצליחה לפתוח דלת מזורגגת! צליל נקישה עבה ובעקבותיו רחשי זמזום מקפאים אותי במקומי. ואז האורות מהבהבים ונכבים.

אני מכסה את פי בניסיון לכבוש את הזעקות, שעה שידיי רועדות באלים עם שיניי. אני מצמידה את גבי אל הדלת בחיפוש אחר תמיכה. הבזק בוהק מצד שמאל שובה את תשומת ליבי, אך עד מהרה הוא גווע ומוחלף בזוהר כתום עמום. מישהו עומד במרחק שלושה מטרים ממני ומעשן סיגר. אני עוצמת את עיניי ונושאת תפילה חרישית. כאשר אני פוקחת אותן, אני פוגשת בזוג עיניים מרושעות הניצבות במרחק סנטימטרים בודדים מפניי. אינני מסוגלת לזוז. אני מכירה את האיש הזה. ראיתי אותו מספר פעמים בעבר, ונדמה לי שהוא מנהל את המקום. הוא נושף את עשן הסיגר, ונחיריי מתמלאים

בארומה המצחינה של סיגר המונטה קריסטו שלו. הייתי מזהה את הריח הזה בכל מקום. אבי היה עורך מסיבות לעיתים קרובות, ונדמה שהסיגרים הללו היו חביבים ביותר על אורחיו.

ברכיי נחלשות שעה שהוא ממשיך ללטוש בי את מבטו בדממה. אני שומעת את כתפו זזה בז'קט שלו, בזמן שידו מתרוממת ואוחזת בסנטרי בחוזקה. בתנועה אגבית, הוא פותח ומצית את הזיפו שלו, ומרים אותה כדי לבחון את הגוש התופח מעל העין שלי. האור מתפוגג ונעלם, ואני מרגישה את לפיתת המלחציים שלו עוברת אל צווארי, שעה שהוא דוחק בי להתקדם. ניכר שהוא מכיר את הבניין היטב, מפני ששוררת במקום עלטה גמורה, אך הוא מכוון אותי ללא שמץ של היסוס. הצלילים היחידים הנשמעים באוזניי הם פעימות ליבי ונשימותיי החטופות והמחוספסות.

בסופו של דבר אנחנו נעצרים בדלת, והוא פותח אותה בדחיפה ומשליך אותי פנימה. אני כושלת בצעדיי לפנים ונופלת אל ברכיי. לפתע האור נדלק, ואני ניצבת פנים אל פנים עם הגבר השני, שצווארו עטוף כעת בתחבושת לבנה. הוא מחזיק את חגורתו בידו, ומצליף בה באוויר כדי להפחיד אותי. הדבר האחרון שאני זוכרת הוא שדוחפים אותי לספה ואת ההצלפה הראשונה של החגורה בגבי התחתון. מדובר בכאב מהסוג שלעולם לא יישכח ממני; שלעד יישאר חקוק בזיכרוני. למרבה המזל, אני חומקת אל מקום שכולו אושר, מקום שאני מקבלת בזרועות פתוחות.

אני מתעוררת לכאב מסמא עיניים, והתנועה הזעומה ביותר מפיקה ממני יבבות כאב, אשר רק מעצימות את כאבי. התודעה שלי מעורפלת. אני בקושי יכולה לנסח מחשבה צלולה; אפילו הנשימה לא יוצאת מפי בקלות. נדרשים לי מספר רגעים כדי להבין שאני שוב בבית הכלא שלי, שוכבת כשפניי כלפי המיטה החורקת. אני מרפה ומניחה לדמעות לקלוח. אני צריכה לחשוב על משהו, להתמקד במשהו. אני נזכרת ביום הראשון שבו הגעתי הנה. אלוהים אדירים – זה היה כל כך מזמן.

"שלום, יקירי," אני לוחשת אל מכונת הקפה בקול מפתה בעודי ממקמת בתוכה את הספל, המעוטר בכיתוב 'אל תפנו אליי לפני שהספל הזה מתרוקן', ולוחצת על הכפתור. חברתי ליין מתמוגגת מהעובדה שאינני מצליחה לתפקד לפני שאני מכניסה לתוכי ספל קפה גדול אחד לפחות. היא קנתה לי את הספל הזה לכבוד יום הולדתי העשרים ושישה. הוא היה מונח בסלסלה שהיא קישטה לצד זוג כרטיסי טיסה לפיג'י, כך ששתינו נוכל להימלט מהעולם המשוגע שלי. וואו, עברנו חתיכת מסע. אני שומעת את דלת הכניסה שלי נפתחת.

"עכשיו באמת נקלעת לצרות צרורות, סאבי!" צועקת ליין בעודה נכנסת למטבח. היא מחזיקה בידה מגזין ומציגה בפניי את השער. ברגע שאני מסיימת לקרוא את הכיתוב, אני יודעת שאני בצרות.

"הו, לא!" אני חוטפת את המגזין מבין אצבעותיה.

"הו, כן, היא נאנחת, חולפת על פניי ופותחת מגירה. "אם כך, אני

מבינה שהוא עוד לא התקשר אלייך?"

אני מנידה בראשי לשלילה שעה שאני בוחנת את התמונה באימה. המגזין Us Weekly פרסם תמונה שלי מליל אמש, מבלה בבר, רוכנת מעל שולחן ומציגה את אחוריי לראווה. הכיתוב שמלווה את התמונה אומר 'בתו של ראש העיר חושפת הכול'.

"הושטתי את היד אל התיק שלי!" אני צועקת. "זה אפילו לא

הישבן שלי – שיפצו את התמונה בתוכנת עריכה."

"אני יודעת, אבל אבא היקר יקנה את זה?"

היא לוגמת מהקפה שלי ובוחנת אותי במבט מודאג. "אולי כדאי שתקדימי תרופה למכה ותתקשרי אליו. ייתכן שככה תצליחי לשפר מעט את מצבך."

ליין ואני חברות שנים ארוכות. הכרנו בחטיבת הביניים ביום שבו ריתקו אותנו מפני שלא הפסקנו לפטפט, ומאז נשארנו החברות הכי טובות. היא רכבה על גל התהילה והפרסום ממש לצידי. היא הסלע האיתן שלי, בדיוק כפי שאני הסלע שלה, ושתינו רואות זו בזו

את האחות שמעולם לא הייתה לנו. ייתכן שיש משהו בדבריה. אני משליכה את המגזין הצידה, מושיטה את ידי אל תיק היד ושולפת מתוכו את הטלפון הנייד. שלושה צלצולים לאחר מכן, אני שומעת את קולו.

"אבא. מה שלומך הבוקר?" דממה רועמת נשמעת מעברו השני של הקו. "אתה שם?"

"יש סיבה שבגללה אני בוחה בבת שלי מככבת על שער של מגזין פופולארי נוסף?"
"לעזאזל! לעזאזל! לעזאזל!"

"אבא, תראה, אתה יודע שבקושי יצאתי לבלות. הייתי ממש זהירה בעקבות מה שקרה בשנה שעברה. אבל זה לא כמו שזה נראה –
"תחסכי את זה ממני, סוראנה. יש לך מושג איזה נזק את עושה לי? שלושה אנשים שעובדים על זה, מכבזים את הזמן שלהם על החרא הזה!"

"אבא, בבקשה, תן לי להסביר –"

"לא, סאבי, נדון בזה מחר, בארוחת הערב," הוא אומר ומנתק. אני משליכה את הטלפון על הדלפק ומשפשפת את פניי בשתי הידיים. לין נוגעת בגבי בעדינות, נותנת לי מספר רגעים לעכל את הכול. אני נאנחת ומעבירה את כפות ידיי בשיערי. לין ניגשת לעמוד מולי, מכריחה אותי להביט בה.

"קדימה, סאבי, בואי נסתלק מפה."

לאחר מקלחת חמה, אני מתחילה לחזור לעצמי. אני לובשת את השמלה התכולה האהובה עליי, בשילוב עם מגפיים שחורים ומעיל שחור עם סגירה כפולה בחזה.

"בסדר, בסדר, תפסיקי להתמהמה," רוטנת לין מפתח חדר. "את נראית בסדר גמור."

"אם אראה כאילו שאני סובלת מהנגאובר ואנשי התקשורת יצליחו לאתר אותי, את יודעת שהם יעשו מזה מטעמים."

היא אווזת בכתפיי ומביטה בהשתקפותי במראה. "למי אכפת מה מישו מהם חושב, סאבי? כל מי שמכיר אותך באמת יודע שיש לך לב

זהב... ולשון חדה שמעמידה אנשים במקומם. " היא מחייכת בשביעות רצון. "מה יש לא לאהוב?"

"אני די מדהימה, " אני מתלוצצת.

אנחנו משלכות את זרועותינו בעודנו יוצאות החוצה. עלינו לעקוף שני צפצפים העובדים במסדרון, ובעודי לוחצת על כפתור המעלית, אני מעיפה מבט באחד מהגברים. יש לו אכזם חגורה עצום עם הכיתוב 'טקסס' ועם ראש בקר בעל קרניים ארוכות המבצבץ ממרכזו.

"הוא נמצא רחוק מהבית." אני ממלמלת.

לין מנידה בראשה. "נו, באמת." היא פורצת בצחוק, בעודה מבחינה בכיוון מבטי. "אפשר להשיג אותם בכל שוק." היא מובילה אותנו לתוך המעלית. אני נאנחת בכברות, לא נלהבת לקראת ההתמודדות עם העולם החיצון.

"מוכנה?" היא מניחה על אפה את משקפי השמש שלה.

"נראה לי."

"תפסיקי לדאוג, סוואנה," אומרת ליין בין נגיסה לנגיסה בבייגל שלה. "אבא שלך יתגבר על זה. את יודעת שזה מה שיקרה בסוף."

"אני יודעת. אני פשוט שונאת לאכזב אותו, במיוחד בגלל משהו כזה, ובאמת שהקפדתי להיות זהירה." אני חושבת על הפעם האחרונה שמצאתי את עצמי מככבת על שער של מגזין. התנגשתי באיזה ברנש שיכור ונפלתי היישר על הפנים שלי. הצהובונים עשו מזה עניין גדול, ואבא שלי עשה מזה עניין גדול עוד יותר. בשבילו אין דבר חשוב יותר מאשר הדימוי הציבורי, ופשוט נמאס לי מכל זה. די במחשבה על ארבע שנים נוספות כדי שארצה לנוס על נפשי בזעקות אימים.

"יש לך תוכניות הערב?" שואלת ליין בעודה משליכה את מפת הנייר שלה על הצלחת.

"כן, אני צריכה להשתתף באיזושהי ארוחת ערב בענייני עבודה.

אנחנו מנסים לכבוש את ליבו של לקוח חדש."

היא מעווה את פניה בחמיצות. "נשמע... כף." למזלה של ליין, היא עוברת בתור אומנית עם לוח זמנים משלה, בסטודיו האישי שלה, בזמן שאני עוברת בתאגיד שיווק ענקי. אף על פי שבמשך שנים

הוצאתי את הנשמה בלימודים, אני עדיין מרגישה כאילו הם מנצלים אותי משום קרבותי לראש העיר במטרה להשיג לקוחות חדשים. לפני שש שנים, כאשר אימי נפטרה לאחר מאבק ממושך בסרטן, הרגשתי שאני מותשת כולי, בגופי ובנפשי. כשאבי החל להיות מעורב יותר בפוליטיקה, החלטתי לשנות את שם המשפחה שלי לשם נעוריה. לא רציתי שאנשים ידעו מי אני למן ההתחלה. בהתחלה אבי לא הבין אותי, אבל עכשיו אני בטוחה שזה בסדר מבחינתו. הייתי זקוקה לזמן ולפרטיות, כדי שאוכל להמשיך בחיי ולהתגבר על הכאב.

מאוחר יותר באותו ערב, אני שקועה במחשבות במקום להקדיש את תשומת ליבי לשיחה שהתקיימה מסביבי. שוב אני מוצאת את עצמי בארוחת ערב מפונפנת נוספת עם מנהלים בכירים משעממים, שמדברים על נושאים שממש לא מעניינים אותי. הם בקושי טורחים לשתף אותי בשיחה, ואף פעם לא שואלים לדעתי. אני יושבת שם ומנסה לא להראות על מה אני חושבת. לדוגמה, על כך שהעניבה של ארון רוט כל הזמן טובלת במרק שלו, ועל כך שאשתו מעמידה פנים שהיא איננה שמה לב לכך. היא כל הזמן מנסה להסתיר את חיוכה שבע הרצון – אני מסיקה שבבית הם לא בדיוק זוג יונים. לפחות זה קצת משעשע. אני מסבה את מבטי אל החלון המשקיף על סנטרל פארק. אה... מה לא הייתי עושה בשביל לצאת עכשיו לריצה בשבילים המעוטרים בשלג.

"היכן שלא תהיי, אפשר להצטרף אלייך?" שואל ג'ו מייט, בעודו רוכן לעברי, וכך רק אני יכולה לשמוע אותו.
"סליחה?"

הוא מחייך. "את נראית כאילו שנרדדת במחשבות למקום אחר." אה. אני נתקפת מבוכה. נתפסתי חולמת בהקיץ בידי הלקוח שאנו מקווים שיבחר בנו. זה לא טוב.

"אני כל כך מצטערת." אני מעקמת את אפי, נבוכה. מהלך מבריק, סאבי!

"אל תצטערי." הוא מושך את ידו מתחת לשולחן ומראה לי את

הטלפון שבאמצעותו הוא השתתף בתחרות פוקר מקוונת. אני מנסה לכבוש את פרץ צחוקי; הוא מחייך אליי בזיחחות ומושך בכתפיו. "כולנו יודעים שהעניין סגור, נכון?"

"אני מניחה שכן, אה?" אני אומרת ונאנחת. "רק חבל שאני לא יכולה לקבל משהו חזק יותר." אני מצביעה על כוס הפינו גריג'יו שלי. קבעתי לעצמי חוק שאינני שותה, אבל ארוחת הערב הזאת קשוחה במיוחד. הוא קורץ אליי לפני שהוא מכחכח בגרונו.

"תסלחו לי, רבותי, אבל אני צריך להחליף מילה עם מיס מילר." לפני שאני מספיקה לקלוט מה קורה, הוא מושך את הכיסא שלי ועוזר לי לקום ממושב, ואז הוא מנחה אותי לחצות את אזור הישיבה ולצאת מהכניסה הראשית. הוא מגיש את הכרטיס שלו לסדרן החניה, ומספר דגעים לאחר מכן אני יושבת במושב המפואר של הקורבט האדומה שלו. "עכשיו." הוא מחייך בשביעות רצון. "בואי נראה אם נוכל לארגן שתקבלי משהו חזק – לשתות, זאת אומרת." כל מה שאני מצליחה לעשות זה להנהן בראשי כמו מטומטמת.

לאחר כמה משקאות בפאב סקוטי, אני מחליטה שמוטב שאחזור לפני שאקלע לצרות נוספות עם התקשורת. רק הברמן פה וגבר בודד היושב בפינה, אבל אחרי מה שקרה כליל אמש, אלוהים יודע שהם יעשו חגיגה אם הם ימצאו אותי בפאב נוסף.

"לפחות תרשי לי להסיע אותך בחזרה למכונית שלך," אומר ג'ו, בעודו קם ממקומו ולובש את הז'קט שלו. הוא גבר נאה. שיערו החום המעוצב בעזרת ג'ל ועיניו הבהירות מהווים שילוב נאה למדי. אני משערת שהוא בשלהי שנות השלושים לחייו.

"אין צורך. אני יכולה להזמין מונית."

"שטויות. גנבתי אותך משם, ככה שזה רק הוגן שאחזיר אותך." הוא מחווה בכיוון הדלת. "המכונית שלך בעבודה?"

אני מנידה בראשי לשלילה, בעודי תולה את תיק היד על הכתף. "חברה הסיעה אותי לעבודה הבוקר."

"הביתה, אם כך?"

אני מהנהנת שעה שאנחנו יוצאים החוצה. הנסיעה חולפת בנועם.

הוא משתף אותי במידע נוסף על החברה שלו, ושואל כמה שאלות על תפקידי בחברה.

"אז, ברגע שתוכלי תשלחי לי בפקס את הדוגמאות האלה?" הוא שואל בעודי מתכופפת כדי להיפרד ממנו לשלום דרך החלון הפתוח. "כן, בהחלט. לילה טוב, ג'ו. תודה על הערב המהנה – ועל הטרמפ." אני פוסעת לעבר הדירה שלי, ומחליטה שעדיף שאשלח את הקובץ עכשיו במקום מחר.

אני נשענת על קיר המעלית, מותשת וחרדה לגבי האופן שבו היום שלי החל. המחשבה על כך שאאכזב את אבא בשנית מכבידה עליי. כבר נדמה שמדובר במאורע שבועי. או שקורה משהו עם התקשורת, או שאני פשוט עושה או אומרת בקרבתו משהו שאינו במקום. אלוהים, אני ממש מתגעגעת לאמא שלי! היא הייתה כל כך מתוקה ומבינה. לא הזיזו לה אם הייתי לובשת לארוחת צוהריים בגדים שאינם הולמים את המאורע, או אם במהלך ארוחת ערב רשמית הייתי אומרת משהו לא הולם. אלוהים אדירים, אני בסך הכול בת אנוש. מעולם לא רציתי לקבל את תשומת הלב הציבורית מלכתחילה – אפילו לא לרגע אחד! אני יוצאת אל מגרש חניה שקט. כפות רגליי כבר מתחילות לכאוב במגפיים הגבוהים האלה, אך למרבה המזל המכונית שלי עומדת בקרבת מקום. אני פותחת את תא המטען, מושיטה את ידי אל התיק של המחשב הנייד, ולפתע מרגישה בנוכחותו של מישהו מאחוריי. אני מתחילה להסתובב, אולם אז ראשי מכוסה בכד כהה. יד מכסה את פי, וכך אינני יכולה לצעוק. כפות רגליי מתרוממות מהאדמה, שעה שאני נתלית על הכתף של מישהו ומשהו קר ונוקשה חובט בשוק שלי. פחד גואה בגופי, והאוויר נפלט מריאותיי שעה שהתקוף שלי משליך אותי בפראות למושב האחורי של רכב. אני חשה בתנועת הרכב בעודנו מתרחקים משם במהירות מסחררת. אני לא מאמינה שזה קורה! כל כולי אחוזת אימה.

מישהו כופת בזריזות את מפרקי כפות ידיי ואת קרסוליי. אני יכולה להבחין אך בקושי בצלליות המכתרות אותי, ואני שומעת אנקות גבריות ונשימות מאומצות. הפחד כובש את כל ישותי,

ונדמה שאיברתי את יכולתי לדבר. גבר אחד אוהז בכתפיי, מרתק אותי למקומי, בזמן שגבר אחר גוהר מעליי. בשארית כוחותיי, אני מטלטלת את רגליי ומכניסה לאחד מהם בעיטה במפשעה. צווחתו מחרישת אוזניים שעה שהוא נופל אחורה, ואז אני מרגישה דקירה של מחט, והכול מסביבי הופך מטושטש.

זה כל מה שאני זוכרת מהיום האחרון שבו שוחחתי עם אבי, עם חברתי הטובה ביותר, עם עמיתיי לעבודה, ומהפעם האחרונה שזכיתי לראות אור יום.

פרק 2

אני מנסה לקום מהמיטה, ומרגישה שהפה שלי יבש כמו המדבר. אני רוצה לשתות מים. ברכי כורעות תחתי שעה שאני מנסה להתקדם אל הכיור. בדרך כלל תא הכלא שלי נראה קטן כל כך, אך בזה הרגע אני מרגישה שאני רחוקה בעשרות מטרים מהקיר. נראה שחטפתי מכות רציניות; כואב לי בכל הגוף.

בסופו של דבר אני מגיעה לכיור ומרימה את מכל הפח החלוד. טעם המים מעולם לא היה שמימי כל כך. אני מרטיבה את שפתי ומניחה למים לזרום במורד גרוני, לפני שאני מתמוטטת בייסורי כאב. אני מתחילה להתייפח, נוכח הידיעה שלעולם לא אצליח לצאת מפה. אני יכולה רק לשער עד כמה מצבו של הגב שלי כבי רע. אני מרגישה שהוא רטוב וצורב, ראשי מפעם בעוצמה ומפרקי כפות ידיי כואבים. הוא כנראה קשר אותי במהלך... בטני מתהפכת בקרבי. אני שולחת את ידי באיטיות אל שולי הכותונת שלי, ורואה שאני עדיין לובשת את התחתונים שלבשתי אתמול. המעטה החיצוני של גופי אומנם נפגם, אבל השאר לא הושחת – לפחות לעת עתה. אך אני מותשת רגשית. כפות ידיי מסתירות את פני בתחושת תבוסה שלפתע אופפת אותי, שעה שאני נשכבת על הרצפה כדי לחשוב. במשך תקופה ארוכה מדי התייחסו אליי כאל פחות מחיית משק. נדמה שלשובים שלי לא נמאס לרגע להפעיל עליי את כוחם החולני. אני בטוחה שהדבר מסב להם הנאה אין סופית. מדי פעם בפעם אני זוכה לאמבטיה, אשר במהלכה הם מצלמים שפע של תמונות וסרטונים. יש לי מברשת שיניים, שעם חלוף הזמן הלכה ונעשתה דוחה יותר, וחתיכת סבון שבקושי נשאר ממנה משהו. האוכל שלי, כשהם מחליטים להאכיל

אותי, כולל איזשהו מרק ולחם מעופש. המים תמיד חמימים, ובתוכם חלקיקי לכלוך.

מדי פעם מביאים רופא שיבדוק את מצבי, ופעמיים זכיתי לקבל עירוי נוזלים. חששתי מניקיונה של המחט יותר מכפי שחששתי מהחומר שהם מכניסים לגופי. פעם אחת ניסיתי לבקש את עזרתו של הרופא, אך הוא העמיד פנים שהוא לא מבין אותי. אני יודעת שהוא הבין, מפני שכשדברתי על הבית, הוא התכווץ ברתיעה וסירב ליצור עימי קשר עין. לאחר מכן חטפתי מרפק בצלעות מאחד הגברים, וגערו בי בספרדית על כך שניסיתי לדבר.

האפשרות היחידה שנותרה לי היא לגווע ברעב. החלטתי שהגיעו מים עד נפש, ושלפחות המוות שלי יהיה נתון בשליטתי.

אני שומעת קולות צעדים מחוץ לדלת. גופי מייד מתחיל לרעוד לשמע נקישת המנעול. וכצפוי, הבחור השמן חוזר עם מגש האוכל שלי. הוא שומט אותו אל השולחן בקול חבטה ונועץ בי את מבטו. "כואב לך?" הוא שואל וצוחק. אני רוצה לשעוט לעברו ולנעוץ בצווארו חתיכה נוספת מהצלחת. בפעם הבאה אזכור להוציא אותה ולנעוץ אותה בצווארו בשנית עד שהמנוול השמן ימות.

"לא, ולך?" אני רושפת בתגובה. מה אני כבר יכולה להפסיד? פניו נופלות וידו מתחילה לנוע לעבר צווארו, אולם הוא ממהר לעצור בעד עצמו. הוא מרים את כוס המים שלי ושופך אותה אל הרצפה, ואז חוזר על אותה הפעולה עם המרק והלחם שלי, שעה שהוא מתבונן בי בחיוך זדוני. לפני מספר ימים זה היה שובר את ליבי, אבל היום זה משתלב בדיוק עם ההחלטה שקיבלתי, ואני גומלת לו בחיוך משלי. לך לכל הרוחות.

מספר שעות לאחר מכן, אני שומעת את המפתח המוכר נכנס למנעול. האורות עמומים, כך שאינני יכולה לראות היטב. מישהו נכנס עם מגש חדש. אני שומעת אותו חורק לעומת הרצפה, כשהוא מניח אותו. הוא פוסע לעבר המיטה שלי. אני מריחה את הארומה המוכרת של המונטה קריסטו, ויודעת שזה הגבר עם הסיגר.

"את צריכה לאכול," הוא אומר בקול חמור סבר. אינני זזה

ממקומי. אני פשוט שוכבת שם, מרגישה מוכסת כליל. הוא מושיט את ידו ומשליך לעברי חתיכת לחם. היא פוגעת בכתפי ומתגלגלת אל הרצפה. "תאכלי, פָּרָה." הוא מסתלק וטורק את הדלת מאחוריו. לאחר זמן מה, אני בסופו של דבר ניגשת אל המגש וכמעט מקיאה בעת שאני מבחינה באותה הארוחה שהביאו לי לארוחת צוהריים ולארוחת ערב מזה אלוהים יודע כמה זמן – תבשיל בקר מימי. מהיכרותי עם האנשים האלה, נראה שמדובר בבושר עכברוש או אופוסום. זה מחזק את בחירתי שלא לאכול. אני לוגמת מהמים, ומעט חול מחליק במורד גרוני. אני משתעלת, משתנקת מהמרה העולה בגרוני, ומדרה בחזרה אל המיטה.

מביאים לי חמש ארוחות נוספות, חמש ארוחות בהן אינני נוגעת. אף על פי שהגוף שלי מתחנן שאוכל, כוח רצוני נותר איתן. מיותר לציין שאני מרגישה נורא.

אמא שלי מבקרת אותי לעיתים קרובות ולוחשת לי מילות עידוד. אני יודעת שזו רק דרכו של מוחי להתמודד עם הרעב, אך ברמה מסוימת אני מוצפת שמחה נוכח המפגש המחודש עימה. היא נראית בדיוק כפי שאני זוכרת אותה – שיער כהה וארוך, שיניים מושלמות ועיניים כהות. מגע ידה כל כך אמיתי, שאני יכולה לחוש בחמימות ידה על פניי.

"אני אוהבת אותך, סאבי. את יודעת את זה, נכון?" היא אומרת.
 "אני פה בשבילך." היא נוגעת בחזה שלי, ממש מעל ליבי. "מלאכית קטנה שלי."

אני מצמידה את ברכיי אל החזה ומתייפחת שעה שהזיכרון נעלם כלא היה.

הלוואי שכעת הייתי מסוגלת לחוות אהבה כזאת. אהבה ואמון היו דברים שעליהם הבטחתי לעצמי שלעולם לא אוותר. נבחנתי פעמים רבות, רק כדי לחוות בגידה פעם אחר פעם. זו תמיד מלכודת. הם יכולים לקבל את הגוף שלי, אך בשום פנים ואופן לא אניח להם לקבל את נשמתו.

אני שוכבת במיטה, לוטשת את מבטי בתקרה, מתבוננת בה נכנסת

ויוצאת משדה הראייה המטושטש שלי, כאשר נדמה לי שאני שומעת קול נפץ ובעקבותיו צעקות רמות. אם התודעה שלי הייתה צלולה יותר, ייתכן שהייתי מבינה מה קורה, אך במצבי הנוכחי זה לא ממש מזיז לי.

ואז מתרחשת סדרה של אירועים שכמו קורים בעת ובעונה אחת. נשמע קול חבטה אימתני, הדלת שלי נפתחת בחטף ואור בוהק נע ברחבי כל החדר. גבר הלבוש כל כולו בשחורים, קסדה לראשו ומשקפי מגן לעיניו, הולך ומתקרב אליי. נדרשים ממני מאמצים עילאיים, אך אני מפנה את ראשי כדי להביט בו. האור מסנוור את פניי, גורם לי למצמץ בעיניי. הוא מתמהמה לרגע, ואז צועק משהו לתוך מכשיר הקשר שעל צווארו. הוא מושיט את ידו כדי להרים אותי מהמיטה. אני נאנקת שעה שידו לופתת את גבי. אינני יודעת אם אני חולמת, אך נדמה שאינני מסוגלת לעכל את המתרחש. מוחי אינו מתפקד כהלכה. הגבר חובק אותי בחוזקה שעה שהוא נושא אותי לאורך מסדרון ארוך. מולנו ישנם כמה גברים נוספים, לבושים באותם מדים שחורים, אקדחיהם שלופים ומוכנים לירי. אני כל כך מותשת, אבל כעת אני ערנית לגמרי ופוחדת שאם אעצום את עיניי, אמצא את עצמי שוב באותו חדר. לבדי. אנחנו יורדים בגרם מדרגות ארוך המוביל אל דלתות עץ כפולות שנראה שנפרצו באמצעות מטען חבלה. אינני מסוגלת לדבר; אני עדיין פוחדת לגלות שאני חולמת.

האוויר צונן, שוררת חשכה ויש לי תחושה שייתכן שעומד לרדת גשם. זה חייב להיות אמיתי. אני מרגישה את הלחות על פניי, משב הרוח הרענן והקריר נפלא כל כך. אני רוצה לבכות נוכח ההנאה שאני שואבת ממנו. שלושה טנדרים שחורים ממתינים מחוץ למבנה. מכניסים אותי לרכב האמצעי, ובעקבותי נכנסים הגבר שנשא אותי בזרועותיו ושלושה גברים נוספים, כולל הנהג, גבר היושב במושב הנוסע וגבר היושב מאחור ופניו נגד כיוון הנסיעה.

בן רגע, מהדקים סביבי את חגורת הבטיחות ועוטפים אותי בשמיכה. המחשבה הראשונה שעולה בראשי היא שהשמיכה מדיפה ניחוח נקי להפליא. אנחנו מתרחקים מהמבנה. לא נותרו בי שום

כוחות, ונדמה שלראשי יש חיים משל עצמו, בעודו מקפץ מצד לצד עד שהוא מוצא תנוחה נוחה על השמיכה. אני מתבוננת בכפות ידיו של הנהג המחליקות על ההגה בתנועות שלוות לחלוטין. לאחר שאנחנו מתרחקים מהבית במידה משמעותית, הגבר שנשא אותי בזרועותיו מסיר את הקסדה ואת משקפי המגן שלו. הוא מעביר את ידו בשיערו השחור ובוחר אותי במבטו. אני מופתעת לגלות שהוא נראה מבוגר ממני בכמה שנים בודדות, אולי בראשית שנות השלושים לחייו.

"סוואנה? עכשיו הכול בסדר. את מוגנת," הוא אומר חרש בקול יציב.

אני פשוט בוהה בו. שמעתי את המילים שבקעו מפיו, אך נדמה שהן לא מצליחות להיקלט במוחי. אני עדיין פוחדת להאמין שבאמת הצילו אותי מבית הכלא שלי. אולי זה בסך הכול תעלול מרושע.

הוא בוחן את פניי להרף עין, ואז מושיט את ידו. אני מתכווצת ברתיעה, ועוצמת את עיניי לרגע. הוא מושך את ידו לאחור, אך מצביע על מצחי. "נראה שנפצעת. את בסדר? כואב לך איפשהו?"

אני רוצה לספר לו על הגב שלי, אבל עדיין אינני מסוגלת לדבר.

"המטוס ממתין, אדוני," אומר הנהג אל המראה האחורית.

הגבר לצידי מהנהן בראשו. "יופי. תאמר להם שנגיע בעוד עשר דקות."

"כן, אדוני."

התחלתי להרגיש סחרחורת. המחסור במזון החל לגבות ממני את מחירו. אני שומטת את ראשי לעומת החלון ומתבוננת שעה שטיפות גשם זעירות מפלסות להן נתיב במורד הזכוכית. אינני מזהה דבר. הבתים והרחובות אינם מוכרים לי, ושום דבר לא נראה לי הגיוני. אני תוהה היכן אני נמצאת ולאן פניי מועדות.

אני שוב מרגישה את משב הרוח הצונן, שעה שמוציאים אותי מתוך הרכב. הגשם קריר אך מעורר בקרבי תחושה מופלאה, בזמן שראשי מקפץ מעלה ומטה על כתפו של האדם שנושא אותי. כל כוחותי תשו.

טיפות הגשם ניתזות מפניי, לוקחות עימן חלק מהטינופת. אם זה חלום, זה החלום הכי טוב שחלמתי מימי.

מושיבים אותי על כורסת עור חמימה בתוך מטוס, ואני מתבוננת שעה שעשרה גברים נוספים הלבושים בשחור עולים למטוס ותופסים את מקומם. הם נראים כמו יחידה ללוחמה בטרור, או משהו כזה. שדה הראייה שלי מתחיל להיטשטש, ואני כל כך מותשת.

"תישארי איתי, סוואנה." הקול מגיע מאחוריי. אני מאלצת את עיניי להיפקח ורואה את האדם שנשא אותי מביט בי. מבט עיני השחורות מקובע בי לרגע. קול בוקע מרמקול, ותוך מספר דקות אני חשה בתנועה, האדם שנשא אותי נעלם. עיניי שוב הולכות ונעשות כבדות יותר לצלילי המיית המנוע. נאבקתי בשינה זמן רב ככל שהייתי מסוגלת. אני מרגישה שאני מחליקה אל הריק, והמחשבה האחרונה שאליה אני מודעת היא שבדרך כלל אני ממש שונאת לטוס.

הצליל המרגיע של אוושת העלים מחזיר אותי להכרה. אני מזיזה מעט את ראשי, מחככת את לחיי בכרית הרכה ביותר שזכיתי להרגיש. אני מריחה ניחוח קלוש של ורדים טריים. האם הדבר ייתכן? עיניי נפקחות באיטיות, ואני ממצמצת מספר פעמים בניסיון להתרגל לקרני השמש העדינות המציפות את החדר. מעברו האחד ניצב קיר המורכב מחלונות גדולים, עם שלוש דלתות המובילות למרפסת. וילון בגוון שנהב מתברר ברוח, נושא את ניחוח הוורדים שבאגרטל היישר אל נחיריי המשתוקקים. אני חשה משיכה בזרועי ומבינה שיש צינור עירוני המחובר למפרק כף ידי השמאלי. השקית התלויה על עמוד לצידי כבר כמעט ריקה. אני גומעת במבטי את מיטת המהגוני המהודרת הגדולה, עם מצעיה האדומים המרהיבים ביופיים והשמירה שנותנת תחושה של גן עדן. מרוב שאני מוצפת, אני עוצמת את עיניי ושוקעת בשינה בשנית.

כאשר אני שבה להכרה, בחדר שוררת חשכה, שקית הנוזלים שלי הוחלפה ומישהו הבעיר אש בקמין האבן. הצליל הנפלא של עץ מתפצח בלהבות כמעט מעלה דמעות בעיניי – הוא משרה על נשמתי שלוה שבל תתואר. האם הגעתי לגן עדן? אם כן, אין לי שום בעיה עם זה שאני מתה. אני שומעת צליל חריקה וקופאת במקומי.

מימיני נפתחת דלת. אישה מבוגרת, אולי בשנות החמישים לחייה, לבושה במכנסיים וחולצה, נכנסת לחדר ובידה מגש. אני מתחילה להתרומם לתנוחת ישיבה, אבל שאלוהים יעזור לי, כואב לי בכל הגוף. עצבות אופפת את פניה.

"הו, לא, יקירה." קולה רך. "בבקשה, אני לא פה כדי לפגוע בך. אני מטפלת בך כבר שלושה ימים ברציפות."

אני מוכת אלם. שלושה ימים! אני מצמידה את ברכיי אל החזה וכורכת סביבן את זרועותיי ומתכווצת בייסורים. הכאב הוא תזכורת נוספת לגיהנום שעברתי.

"בבקשה." היא מניחה את המגש על השולחן ומרימה את ידיה. "קוראים לי אביגיל. ולא התכוונתי להפחיד אותך. אני יודעת שעברת הרבה, אבל עכשיו את מוגנת. רציתי להביא לך משהו לאכול, ואולי לספק לך כמה תשובות." היא זוקפת לעברי גבה, מודעת לסקרנותי. "אפשר לשבת?" היא מצביעה על כיסא נדנדה.

אני בולעת את הגוש התקוע בגרוני. לפחות היא נראית נחמדה. אני מהנהנת בראשי במהוסס ומתבוננת שעה שהיא מקרבת אליי את הכיסא, תוך כדי שהיא מקפידה לא לעשות תנועות פתאומיות. אני יודעת שאני אמורה לקבל אותה – ואת המקום הזה – בזרועות פתוחות, אך במקום זאת אני רוצה להתכווץ לכדי כדור ולהגן על עצמי. אני כל כך רוצה להאמין שאני מוגנת.

"הנה, ככה טוב יותר." היא מחייכת בלבביות. "תודה. בבקשה תקראי לי אביגיל, או אבי. ככה כולם קוראים לי."

כולם? מי עוד נמצא פה? אני מביטה סביב, הפעם בוחנת את החדר בעין ביקורתית יותר. הוא עצום ויש בו תקרה בסגנון קתדרלה.

"אני בטוחה שאת תוהה איפה את נמצאת," אומרת אבי. אני פונה להביט בה. "את במקום מבטחים. אף אחד פה לא יפגע בך. את מיובשת לגמרי וסובלת מתת תזונה, אבל את צעירה, והגוף שלך מחלים במהירות. הגב שלך..." היא מצקצקת בלשונה ומביטה בי בעצב. "בוודאי עדיין כואב לך בגב, אבל הוא יחלים בקרוב. ויידרש מעט זמן עד שתתחזקי ותחזרי לעצמך."

אני בוהה בה לרגע, ואז מסבה את מבטי אל החלון ותוהה היכן אני נמצאת.

היא חשה בבלבול שלי ומחייכת. "את נמצאת בצפון דקוטה, סוואנה." היא משתתקת לרגע, בזמן שאני מעכלת את המידע. אלוהים אדירים! בסדר, תנשמי. "אני יודעת שזה הרבה מידע בשבילך כרגע, אבל ברגע שמצבך ישתפר, אוכל לחלוק איתך פרטים נוספים. את באמת זקוקה למנוחה."

מנוחה, כן, זה נשמע כמו רעיון טוב. פתאום אני שוב מרגישה תשושה.

"אבל לפני כן, סוואנה, את חושבת שתוכלי לאכול בשבילי?"
הו, אלוהים, אוכל. אני לא בטוחה אם אני באמת מוגנת; אכילה לא באה בחשבון.

"איברת משקל רב, והגוף שלך חבול. את ממש חייבת לעזור לו להחלים ולאכול משהו." היא מגישה לי קרקר מלוח. "תתחילי במשהו קטן."

אני מושיטה אליו את ידי באיטיות. בעודי מחזיקה את הקרקר בירי, אני נושאת את מבטי ומבחינה בעיניה המלאות בתקווה. אני מרימה את הקרקר אל אפי, מרחיחה אותו בניסיון להבין אם הוא מהול במשהו. אין לו ריח מוזר. אני מלקקת אותו בתנועה חטופה וזהירה. יש לו טעם של קרקר רגיל.

לפתע הדלת נפתחת בסערה, ולתוך החדר נכנס גבר עצום. בו במקום אני שומטת את הקרקר מידי, מתכסה בשמיכות עד סנטרי ושולחת אל אביגיל מבט אחוז אימה. היא נראית המומה כפי שאני מרגישה נוכח הופעתו הפתאומית של הפולש. היא קמה ממקומה

ומחפה עליי מפניו. "יורק, מה נראה לך שאתה עושה, למה אתה נכנס לפה ככה? הבהלת אותנו כהוגן."

הוא פוסע פנימה בצעדים עצלים, חיוך על שפתיו. "קול אמר לי שהיא הגיעה, ורציתי לוודא שהיא מסתגלת היטב לסביבה החדשה שלה."

"היא בסדר גמור. עכשיו, בבקשה תסתלק." שפת הגוף שלה אומרת לי שזו לא הפעם הראשונה שהיא נוזפת בו.

הוא רוכן הצידה, בניסיון להביט בי ביתר יסודיות, ופולט שריקה משתאה. "וואו, זו אחת יפיפיה. ממש שיפור מהאחרונה, אה?"

האחרונה? איפה אני נמצאת, לכל הרוחות? אני נתקפת בחילה. אני מבחינה בקערה על הרצפה, מתכופפת הצידה ומניחה לבטן שלי להתכווץ ולהשתחרר, בעודי מסלקת את כל מה שייתכן שנותר שם.

"הו, לא", נאנקת אביגיל, ונחפזת לעזרתי. "הנה, סוואנה, תני לי לעזור לך." היא מסלקת את שיערי הארוך מפניי. כשאני מסיימת, היא מנגבת את פניי בכד קריר. נעים שיש מישהי שמטפלת בי, אך אינני יכולה להסיר את המגננות שלי. אני תמיד מנסה להבחין במלכודות ויודעת שאסור לי לתת לאף אחד להתקרב אליי יתר על המידה. שאלות רבות עולות במוחי. האם אני מוגנת? איפה אבא שלי, לעזאזל?

"תסתלק. עכשיו," רושפת אביגיל לעבר יורק, שנדמה שנותר אדיש למפגן ההקאה שלי. "קול יודע שאתה פה?" היא שואלת, גוון מאשים ניכר היטב בקולה. עושה רושם שהיא הצליחה לגעת בנקודה רגישה, ולהרף עין אני מבחינה בדאגה החולפת בפניו.

"בסדר." הוא מניד בראשו ואחר כך מבזיק לעברי חיוך. "נתראה אחר כך, יפיפיה."

הגבר הזה מעורר בקרבי תחושת אי נוחות מובהקת. נדמה שאביגיל מזהה את תחושתי, מפני שהיא מכסה אותי בשמיכות ומהדקת אותן סביבי.

"אל תדאגי בקשר אליו. הוא לא נמצא בסביבה יותר מדי, וכשהוא

כן בסביבה, קול מקפיד להשגיח עליו. "קול? "לא קורה פה דבר בלי שקול ידע עליו. זו הסיבה שהוא מוצלח כל כך בתפקידו".
 ומה תפקידו, בדיוק? אני רוצה לשאול שאלות, אך אינני מצליחה למצוא את קולי... או את הכוח הנחוץ כדי להישאר ערה, לצורך העניין. אני מותשת לחלוטין. אני עוצמת את עיני ומאזינה לצליל המנחם של כיסא הנדנדה של אביגיל.

במשך ארבעת הימים הבאים אני נותרת במיטתי, ומצבי משתפר מעט עם כל יום שעובר. אני בטוחה שהנוזלים שהם מספקים לי תורמים לכך לאין שיעור. לא הגיעו אליי מבקרים נוספים בהפתעה, ואביגיל נעשתה נוכחות קבועה ומנחמת בעודה מטפלת בי ותומכת בשיקומי. היא נחמדה אליי, אבל זה היה נכון גם לגבי מריה. אני מקפידה להשאיר את חומות ההגנה שלי איתנות במקומן. לכל אחד יש סיבה. היא מנסה לגרום לי לדבר, אך אינני יכולה; כעת השתיקה קלה יותר בשבילי. היא באה והולכת במהלך היום, פותחת חלונות ודלתות, מניחה לקרני השמש החמימות למצוא את דרכן אליי. האוויר עצמו צונן, אך זה לא מפריע לי. זה נעים. לפעמים ציפור נוחתת מחוץ לחלון, ושירתה מזכירה לי עד כמה אני מתגעגעת לטבע.

ביום השמיני – וואו, סוף סוף אני מצליחה לעקוב אחר הימים שוב – אני שמחה להתעורר ללא צינור עירווי. אני ממששת את גופי, איבר אחר איבר. הגב עדיין כואב לי בטירוף, אבל לפחות כאב הראש האימנתי נעלם. אני מרגישה כאילו שאני צריכה לקום ולזוז, אז אני שולחת את רגליי באיטיות מחוץ למיטה. הן רועדות בעת שהן מתחילות לשאת את משקל גופי, אך הן לא כורעות תחתיי. הדלת נפתחת ואביגיל נכנסת, חיוך קורן על פניה.

"וואו, תראו אותך," היא אומרת, ומצמידה את כפות ידיה לפניה. "את עומדת!" אני חשה בחיוך רפה על שפתיי, אך ממהרת להעלימו. אינני יכולה להרשות לעצמי להרגיש נינוחה מדי. אינני יכולה לבטוח

באיש. היא ניגשת לעמוד לצידי וכורכת את זרועי סביב כתפיה בזהירות. אני פולטת זעקת כאב, והיא ממחרת להסיר את זרועה. "הגב שלך?"

אינני מביטה בה. אני רוצה לבכות על כתפה ולהניח לה להיכנס לליבי, אך אינני עושה זאת. אני יודעת שאסור לי. אביגיל מנחה אותי אל חדר האמבטיה. בעודנו נכנסות, אני מופתעת נוכח יכולתי לשמור על שיווי משקל. היא מסובבת אותי ופושטת את הכותונת שלי מכתפיי בעדינות. אני מניחה לה להישמט עד לנקודה ממש מעל לישבני, בזמן שאני מכסה את חזית גופי בזרועותיי שעדיין עטופות בשרוולים. היא אוספת את שיערי באמצעות קליפס. אני רואה שהיא מביטה בי, אך היא איננה אומרת מילה.

"אבי, רציתי –" הקול דועך לפתע. דרך המראה, אני מבחינה בעיניים הפעורות לרווחה של המציל שלי המתבונן בגבי. אביגיל נחפזת להסתיר אותי באמצעות מגבת.

"בבקשה, לוגאן, תן לנו רגע." עיניו המשתקפות במראה פוגשות בעיניי, מפגינות עצב ובעקבותיו... זעם? הוא פוסע לאחור ונסוג לעבר דלת חדר השינה.

"כן, כמובן, תסלחו לי," הוא ממלמל בדרכו החוצה. עכשיו אני יודעת שלאדם שנשא אותי בזרועותיו קוראים לוגאן.

אביגיל פותחת את ברו המים החמים ועוזרת לי להיכנס לתוך האמבט העמוק. אני מייבבת בכאב שעה שהמים נוגעים בפצעיי, והיא ממשיכה לשפוך מלח אפסוס מסביבי.

"תטבלי, יקירה. הכאב יפחת עם הזמן." היא שוטפת את שיערי בעדינות, עוזרת לי לקרצף את הלכלוך מגופי ואחר כך מרוקנת את האמבט וממלאת אותו במים נקיים וחמימים. עולה בדעתי שבשלב מוקדם יותר בחיי הייתי מרגישה מאוד לא בנוח להניח לאדם זר לרחוץ אותי. אך לאחר החוויות שעברתי בבית הכלא הקודם שלי, עכשיו אני בקושי חושבת על כך.

אני מחזיקה לנגד עיניי כמה קצוות משיערי, ושמה לב למראהו המרופט. הציפורניים שלי מלוכלכות, והמצב של כפות רגליי בכי

רע. כל הדברים שבעבר קיבלתי כמוכנים מאליהם. לא הייתי אחת מהבחורות האלה שמבקרות בספא על בסיס חודשי, אבל הקפדתי על מראה מטופח. עכשיו... אני עוצמת את עיני ומניחה לכמה דמעות לזלוג מעיניי. אני רחוקה שנות אור מהמראה ומההרגשה שחשתי בעבר. כעת אני אדם אחר, ואין לי שמץ של מושג מי האדם הזה. אני מרגישה אבודה לחלוטין.

אביגיל נותנת לי את הזמן להזיל דמעות, ואחר כך חוזרת לייבש את שיערי ולהשכיב אותי במיטה. אני שמה לב שהיא החליפה את המצעעים. כל כך נפלא להיות נקייה.

היא מניחה לצד המיטה קערה מלאה בענבים ובתותי שדה טריים. "רק אם מתחשק לך, יקירה," היא אומרת, ומניחה לי להמשיך לנוח.

ביום המחרת, אביגיל מלווה מבקרת חדשה שהגיעה לראות אותי. אישה גבוהה המרכיבה משקפיים עבים, ירוקים ואופנתיים. היא מחייכת אליי.

"שלום, סוואנה. אני מל. מישוהו אמר לי שלא יזיק לך להתפנק קצת." פניה קורנות בעודה טופחת על מזוודה מנוקדת בגודל בינוני שהיא גררה בעקבותיה. אני ממהרת להפנות את מבטי אל אביגיל, ורואה שגם היא מחייכת בעליוזת. היא ניגשת לעזור לי לקום מהמיטה ומלבישה אותי בחלוק רחצה נעים.

אני ממוקמת בכורסת עור שניצבת במרכז הסוויטה הענקית שלי, כפות רגליי מונחות על שרפרף ומבטי משקיף אל ההרים. אני משחררת אנחת רווחה. וואו, זה באמת קורה? אני עדיין מרגישה כאילו שמדובר בחלום נעים במיוחד.

"לכל אישה מגיע להתפנק מדי פעם," מסבירה אביגיל. "זה עוזר לנו מבפנים, אפילו יותר מכפי שאפשר לראות מבחוץ. אז פשוט תירגעי ותניחי למל להפעיל את קסמיה." מלחיץ אותי להיות לכד עם אדם חדש, אבל אני מרגישה טוב יותר לאחר שאביגיל מתמקמת על כיסא כדי להשגיח על הנעשה.

מל מתייחסת אליי כאל פרח עדין שעלול להתפורר אם היא

תנהג בו בגסות. היא כלל לא מודעת לכך שבמשך אלוהים יודע כמה זמן התייחסו אליי כאל הַפְּרָה של מִישֶׁהוּ. פעולותיה משרות עליי שלווה, ועד מהרה אני נרגעת ונהנית מתנועות המסרק בשיערי שזה עתה נרחץ. היא קוצצת פה ומדרגת שם, לא שואלת לגבי התסרוקת המועדפת עליי. לאחר ששיערי מיובש במייבש שיער ומסורק, היא עוברת לציפורניי וממרקת ומלטשת אותן. היא צובעת אותן בגוון סגול עז, וחוזרת על התהליך עם הציפורניים בכפות רגליי. לאחר שמל מסיימת את עבודתה, אביגיל מביטה בי באושר צרוף. היא מודה למל ומלווה אותה החוצה.

אני מתיישבת בכיסא ומתכוננת בכפות ידיי ובכפות רגליי. כל הלכלוך והכתמים נעלמו כלא היו, והן נראות מטופחות. וואו, הן חזרו להיראות נורמליות.

"אני מקווה שזה היה נחמד, סוואנה," אומרת אביגיל, לאחר שהיא נכנסת לחדר האמבטיה. "אני לא יודעת אם את עייפה, אבל אני צריכה לגשת להכין את ארוחת הצוהריים. אני אתן לך לנוח. אם את זקוקה למשהו, פשוט תקראי לי." היא מצביעה על האינטרקום ויוצאת מהחדר.

אני מביטה במראה, וליבי מחסיר פעימה. הנה אני, סוואנה הישנה, עם שיער שמגיע עד אמצע גבי, תלתלים פרועים שמחציתם אסופים על ראשי וגוונים טבעיים המבצבצים מתוך שיערי. אני מרימה את ידי ומעבירה את אצבעותיי בשיער בעל המרקם הקטיפתי. לו רק הייתי מרגישה מבפנים כמו סוואנה הישנה. לא, אל תזלזלי בזה. זו גם התחלה. אני מרכינה את מבטי, נזכרת בפעם האחרונה שמישהו רחץ אותי ועיצב את שיערי. אני מנידה בראשי ומדחיקה את הזיכרון. טוב, אני צריכה לצאת מהחדר הזה.

אני מוצאת את עצמי מתקדמת לעבר הארון, בתקווה שאמצא משהו שיתאים לי. למרבה הפתעת, כל הפריטים בארון במידה שלי, אפילו הנעליים. אני לובשת סוודר ורוד מקשמיר – הבד מושלם לאור מצבו של הגב שלי – ומכנסי טייטס כהים. אני קולטת עד כמה המותניים שלי צרות. אלוהים אדירים, כמה זמן נעדרתי? מבט אחד

אחרון במראה, ואני חושבת שייתכן שעכשיו, כשאני מרגישה קצת אנושית יותר, אוכל לפגוש אנשים.

אני פותחת את הדלת ויוצאת אל מסדרון ארוך. תחושת כפור פושטת בכפות ידיי בעת שאני מבינה שאין לי מושג לאן מועדות פניי. אני נושמת נשימה עמוקה ופונה שמאלה. למרבה המזל, לאחר כמה דקות אני מוצאת גרם מדרגות גדול המתעקל בספיראלה אל מסדרון. בטני מתהפכת בקרבי בעת שאני שומעת קול נמוך. אני רוצה להסתובב ולחזור במעלה המדרגות, אך אני ממשיכה להתקדם. *תנשמי, סאבי.*

"היא בוודאי חטפה בין עשר לחמש עשרה הצלפות בגב, והיא כל כך קטנטנה," אני שומעת את קולה של אביגיל. "אני חושבת שאתה טועה לגביה, לוגאן. היא התמימות בהתגלמותה."
טועה?

שני הראשים מסתובבים לעברי לאחר שאני פונה בעיקול אל המטבח. האדם שנשא אותי בזרועותיו – זאת אומרת, לוגאן – שובה את מבטי. לסתו נשמטת בעודו מתבונן בי. אני קולטת שמדובר בגבר נאה להפליא, עם שיער שחור המרוח בג'ל, עיניים שחורות וכתפיים רחבות. אני משפילה מבט מתוך אינסטינקט, לאחר שלמדתי מהשובים הקודמים שלי להימנע מיצירת קשר עין. אני שמה לב שהתגובה שלי מעוררת בהם תחושת אי נוחות, אז אני מתאמצת לשאת את מבטי. "סוואנה," אומרת אביגיל בחמימות, "את נראית נפלא. אני שמחה שמצאת את הבגדים."

לוגאן מושך כיסא ומציע לי לשבת. "שלום שוב, סוואנה. את נראית נהדר. אני רואה שמל טיפלה כך יפה. שבי, בבקשה."
לרגע אני מהססת, אך לבסוף עושה כבקשתו. הוא מניח מולי צלחת עם בייקון, ביצים, צנים ותפוחי אדמה מטוגנים, ולצידה כוס מיץ תפוזים. בטני מתהפכת, אך אני נאבקת בכחילה. הם תופסים מקום ליד האי משני עבריי, לוגמים קפה ומדברים על היום שלהם. אני יודעת שהם מנסים להתנהג כאילו שהכול כשורה, אך זה לא עובד. למען האמת, זה די מוזר. אינני יכולה אלא לתהות מה קורה פה. מה

המקום הזה? כל כך הרבה שאלות גודשות את ראשי, שהוא מתחיל לכאוב. אני מרימה את ידי ומשפשפת את המקום שבו הייתה הבלטיה, אך כעת המקום רק מעט רגיש. אני רואה שלוגאן מתבונן בי, ולעיניו יש השפעה מוזרה עליי. אינני יכולה ממש לנקוב בשם התחושה.

"את באמת חייבת לאכול, יקירה," אומרת אביגיל.

היא צודקת, אבל איכשהו אינני מצליחה לאזור כוחות לעשות זאת. אני פשוט רוצה למרר בבכי. אולי זאת הייתה טעות מצדי לרדת לכאן. הם ממשיכים לשוחח בעודי מרימה פרוסת עגבנייה ומרחחת אותה מתוך הרגל. היא נראית בסדר. הנגיסה הראשונה עוברת בשלום, את השנייה הגוף שלי דוחה. אוכל ולחץ נפשי כבר לא מתקיימים יחדיו בעולם שלי.

אביגיל נאנחת בעודה מניחה את ספלה על הצלחת. "תרצי לעשות

סיוור במקום עכשיו, יקירה?"

אני רוצה, אבל גם יש לי אינספור שאלות, ואינני יודעת איפה או

כיצד להתחיל.

נדמה שלוגאן מבין את הדילמה שלי, והוא פונה אליי, ספלו נתון בין כפות ידיו. "סוואנה, אני בטוח שאת בוודאי מבולבלת לגבי המקום הזה ומה שקורה בו. ניפגש מאוחר יותר אחר הצוהריים, בשעה ארבע בערך. זה בסדר מבחינתך?" אני מהנהנת באיטיות, לא בטוחה מדוע הוא לא יכול לשוחח איתי כרגע. "אביגיל תראה לך איפה המשרד שלי." ועם דברים אלה, הוא מעיף מבט בשעונו וקם ממקומו. "תיהנו מהיום שלכן, בנות."

"גם אתה, ואני אוודא שסוואנה תהיה שם בארבע," אומרת אביגיל.

לאחר שהוא עוזב, היא מפנה את הצלחת שלי. "בוואי, יקירה, אני אערוך לך סיוור במקום." היא עוצרת במקומה ומנופפת בידה. "קודם כול, המטבח." הוא גדול יותר מכל הדירה שלי, עם נוף המשקיף לאגם השוכן בין שני הרים. "הוא תמיד מצויד במזון. תרגישי בנוח לקחת מה שמתחשק לך. אם יש משהו שאת רוצה ואת לא מוצאת, פשוט תודיעי לי ונשיג אותו בשבילך." היא פותחת את המקרר הענק הגדוש בכל דבר שאפשר להעלות על הדעת.

"בכל רגע נתון יש לפחות אחד עשר אנשים שעובדים פה, בנוסף על אלה שגרים פה, ככה שזה בדרך כלל מה שתמצאי במקרה." אני מנידה בראשי. שמחה מכך שלא אצטרך לערוך קניות. "מאחורי הדלת הזאת יש מרתף יינות, אם מתחשק לך כוס יין." היא קורצת אליי.

יין. וואו. זה משהו שלא עלה בדעתי זה זמן מה, בהתחשב בכך שהתפריט שלי כלל בעיקר מים. ופתאום אני יכולה כמעט לטעום את שאטונף-דיי-פאפ האהוב עליי. הממ... אני בהחלט אצטרך לקפוץ לביקור במרתף היין הזה. אני מסבה את תשומת ליבי בחזרה אל החדר ושמה לב שאביגיל נשענת על אי השיש, חיוך נסוך על פניה, שעה שהיא מניחה לי ליהנות מהרגע.

היא ממשיכה, "בדרך כלל אני זו שמבשלת. זה די מתיש, אבל גם חלק מהעבודה שלי, בנוסף על כך שעליי לוודא שאת מרגישה פה בנוח."

זו הערה נוספת שגורמת לי להבין שאשה פה למשך זמן מה, ושוב מוחי מתמלא בשאלות. אני ממש חייבת להתחיל לדבר, אבל החומה שהקמתי במטרה לשמור על בטחוני לא מאפשרת לי שום מרחב תמרון.

"קדימה, בואי נמשיך."

אני נכנסת בעקבותיה לתוך סלון עם נוף לקילומטרים על גבי קילומטרים של אדמה בין ההרים. קשה לי לעכל היכן אני נמצאת, אבל המקום הזה מרהיב ביופיו. נולדתי וגדלתי בעיר ניו יורק, ככה שכל פיסת האדמה הזאת מרתקת אותי. בסלון יש תקרות גבוהות עם קורות עץ וקמין ענקי. הספות אדומות, והן מכוסות בשמיכות שחורות גדולות. במרכז החדר ניצב שטיח כהה ענקי עם דפוס שבטי בצבע שחור, המשלים את התפאורה של החלל. למרות ממדיו העצומים של החדר, שוררת בו תחושה נעימה. אני מבחינה בפרווה לבנה ופלומתית על הרצפה, ליד רגל הספה. נראה שמישהו מגדל חיית מחמד.

אנחנו נכנסות לחדר האוכל וניצבות בפני נוף מרהיב ביופיו המשקיף על אגם, וזה לנוף הנשקף מהמטבח. שולחן עץ ענקי שנראה כאילו שאפשר להושיב סביבו לפחות שלושים איש תופס את רוב

המרחב בחדר, ומעליו נתלות מהתקרה שלוש נברשות מברזל יצוק. אני גם מבחינה במצלמת אבטחה הממוקמת בסמוך לתקרה, ואני ממחרת להסיט את מבטי, לא בטוחה מי צופה בי.

אנחנו מגיעות לקומה העליונה, ואביגיל מראה לי את כל חדרי השינה, כולל החדר שלי. לאחר מכן, אנחנו יורדות אל קומת הקרקע, במורד גרם מדרגות הסמוך למטבח. יש חדר משחקים, שולחן ביליארד, חדר כושר וחדר בידור. אני שמה לב שהכול פה מגיע בממדים גדולים, ומתחילה להרגיש מעט חשופה. אני רוצה למצוא חדר קטן ולהתעטף בשמיכה.

בדרךנו חזרה אל האזור המרכזי בבית, היא מצביעה על מסדרון קצר ואומרת לי שבקצה המסדרון נמצא משרדו של לוגאן.

"הוא עובד הרבה, אבל הוא בסביבה בזמן ארוחת הערב וברוב הערבים, אלא אם כן יש לו עיסוקים מחוץ לבית. אם את פוחדת שתהיי בודדה, הסירי כל דאגה מליבך. המקום הזה תמיד גדוש באנשים. חלקם ידידותיים, חלקם לא מדברים יותר מדי. את תלמדי להבדיל ביניהם. כשאת בעסק הזה, את רואה הרבה דברים – דברים שיכולים לשנות אותך."

העובדה שהעבודה שלהם בוודאי כרוכה בסיכונים רבים איננה נעלמת מעיניי. רק חבל שאינני יודעת אם מדובר בעבודה חוקית.

"אז, את פונה שמאלה מחדר השינה שלך, יורדת במדרגות ושוב פונה שמאלה כדי להגיע למסדרון המוביל למשרדו של לוגאן. תזכרי, הפגישה שלך בשעה ארבע," היא מזכירה לי, וממתינה לתגובתי. אני מהנהנת והיא מחייכת. "ובכן, נהדר, אם כך. את עייפה, או שאת רוצה לראות מה יש בחוץ?"

בחוץ... חופש... אני מחייכת ומחווה בראשי לעבר הדלת. היא יוצאת החוצה וממשיכה לדבר על ההיסטוריה של הבית, אבל אני נותרת קפואה בפתח. היא עוצרת ומסבה את מבטה לאחור בהבעה נוגה. "צער אחרי צער."

נכון. בסדר.

היא מגישה לי משקפי שמש כהים. "תרכיבי את המשקפיים האלה,

סוואנה. העיניים שלך זקוקות למעט זמן כדי להתרגל לאור. למרבה המזל, השמיים מעוננים בתקופה הזאת בשנה.”

היא משלבת בעדינות את זרועה בזרועי, ומלווה אותי אל מרפסת האבן המכתרת את הבית כולו. אני נושמת נשימה עמוקה וממלאת את ריאותיי באוויר הנקי ביותר שנשמתי מימי. משב רוח עדין מפזר את שיערי סביב צווארי, ואני עוצמת את עיניי, סופגת את כל הצלילים האופפים אותי. ציפורים מצייצות, אוושת הרוח בעלים, גלים המתנפצים אל החוף – הכול מושלם, עד שאני שומעת מאחוריי ענף שנשבר. אני מזנקת בבהלה ואוחזת בזרועה של אביגיל.

”תזכרי, את אף פעם לא רחוקה מאנשים,” היא לוחשת, ומצביעה על גבר במדי הסוואה החמוש ברובה סער חצי אוטומטי, המשתלב עם העץ שלצידו כמקשה אחת. ”זה בית מבטחים – אחד מהטובים ביותר, סוואנה – אבל כדי שהוא יוכל להיות כזה, חייב להיות פיקוח בכל רגע נתון. כל מי שעובד בשביל קול הוא מהטובים בתחום. צלפים בחיל הנחתים, אריות ים, כומתות ירוקות, מה שתרצי. אם הם שייכים לכוחות המיוחדים, הם אצלנו.”

האם קול מנהל את המקום הזה? והאם אי פעם אזכה לפגוש אותו?
אני סורקת את העצים מסביב, בניסיון לאתר בחורים נוספים, אולם אינני מצליחה.

”רק מפני שאינך יכולה לראות אותם, זה לא אומר שהם לא פה.” אביגיל אומרת בעודי מביטה סביב, ומסמנת לי להתקדם. ”את תתרגלי לזה, בבוא הזמן.”

זמן. שוב המילה הזאת.

”האגם מתקרר מהר, אבל יש כאלה שבשעות הצוהריים מסוגלים לסבול את המים הקרים. לא אני – זה קשוח מדי בשביל העצמות הזקנות האלה.” היא צוחקת. ”בבית הסירות יש סירות קאנו וקיאקים, לצד כל דבר אחר שיתכן שתרצי. אל תשכחי ללבוש חגורת הצלה!” אנחנו מתהלכות סביב הבית וחוזרות לכניסה הראשית, ואני מרגישה את העייפות מתפשטת בגופי. אני כבר לא רגילה ללכת מרחקים ארוכים. אביגיל מבחינה בכך ומתחילה להצביע על דברים,

במקום לגשת אליהם. אנחנו עוצרות ליד דלת הכניסה. "את השאר אוכל להראות לך מאוחר יותר, את האורות ואת הג'קוזי. את יכולה להשתמש בהכול כאוות נפשך. אנחנו רוצים שתרגישי כמו בבית, סוואנה."

אנחנו נכנסות פנימה ועולות לחדר 'שלי'. לפני שהיא משאירה אותי לנוח, היא מתמהמהת לרגע ואז מתיישבת על מיטתי. "אני בטוחה שזה הרבה בשבילך, אחרי כל מה שעבר עלייך, אבל אני מבטיחה לך שהכול יהיה בסדר. ככל שתירגעי ותתמקמי, ככה ההסתגלות שלך תהיה קלה יותר."

אני מתבוננת בה יוצאת מהחדר, בעודי מנסה לעכל את דבריה. לא נדרש זמן רב כדי שמחשבותיי ינדרו ואשקע בשינה טרופה.

פרק 3

אני עומדת מול דלת העץ הכבדה המובילה אל משרדו של לוגאן ומתרשמת מידית הדלת. היא נראית כמו ידית של חרב עתיקה. שלוש פיסות ברזל עוטפות את ידי בעת שאני אווזת בה. אני יודעת שאינני יכולה להמשיך להתמהמה, אז אני מקישה על הדלת בעדינות.

"אפשר להיכנס," אני שומעת אותו אומר בקול חמור סבר, וידי נסוגה מהידית. אני מתעבת את העובדה שהמנוולים האלה הפכו אותי לפחדנית. ליבה של אימי היה נשבר לראות את בתה מתנהגת כמו צל חיוור של עצמה.

הדלת נפתחת בסערה. "יורק!" הוא נובח, ונעצר במקומו בפתאומיות בעת שהוא מבחין בי. "אה, סוואנה. אני מתנצל. חיכיתי למישהו." הוא זז הצידה ומעיף מבט בשעונו. "השעה כבר ארבע? בבקשה היכנסי, שבי."

אני נכנסת למשרדו וגומעת אותו במבטי. שולחנו ניצב מול חלון המשתרע מהרצפה ועד התקרה, המשקיף על האורות ועל חלק מהאגם. העיצוב במקום דומה לעיצוב בשאר הבית, עם קמין וספה בסגנון זהה. על הקיר תלויים שני רובים. אני מבחינה בהם באופן לא מודע כמעט, שעה שתשומת הלב שלי מוסטת בחטף אל הטלוויזיה השטוחה שעל הקיר המכוונת לערוץ החדשות של לוס אנג'לס. אני חשה במבטו של לוגאן, אך הוא לא מוציא הגה מפיו. אני שומעת את מגיש החדשות מציין את התאריך – 26 באוקטובר. נשימתי נעתקת מפיו, ואני מנסה לחשב את הזמן שחלף מאז היום שבו נחטפתי.

"כן, הם החזיקו כך במשך מעט יותר משבעה חודשים, סוואנה, הוא אומר ברכות, משיב על שאלתי שלא נאמרה בקול.

אני מרגישה את הדמעות נקוות בעיניי. הו, אלוהים, נעדרתי במשך יותר מחצי שנה! עד כמה שהתקופה הזאת נדמתה כנצח, מסיבה כלשהי, ידיעת פרק הזמן הממשי שחלף מרסקת את נשמת. היא פותרת את השאלה המטרידה שכרסמה בי, וכעת שאני יודעת, אני מתכווצת באימה. ידי נשלחת אל החזה שלי בחטף.

"בבקשה, שבי." הוא מושיט את ידו אל זרועי ומדריך אותי אל הספה בעדינות. הוא מתיישב מולי ומתבונן בי בקפידה. הוא מתחיל לדבר מייד ברגע שאני מתמקמת.

"מאז שנעדרת קרו דברים רבים, סוואנה. אני בטוח שיש לך אינסוף שאלות, בעיקר לגבי הסיבה שנחטפת והסיבה שאת פה." אני מהנהנת בראשי.

"הגברים שחטפו אותך אינם חוטפים רגילים. הם חלק מקבוצה מסוכנת ביותר בשם לוס סירוונטס דל דיאבלוס, פירוש השם הוא 'משרתי השטן'. הם חלק מהקרטלים, והם הסתירו אותך היטב בטיחואנה."

אלוהים אדידים!

"אבא שלך –"

אני מתיישבת בדריכות לשמע שמו. הוא פה? מתי אוכל לראות אותו? גם הפעם, המילים לא מצליחות לצאת החוצה. הוא מרים את ידו. "אבא שלך עשה מהחטיפה שלך סערה תקשורתית."

נהדר... עוד פרסום שלא ביקשתי.

"הבעיה, סוואנה, היא שני הבחורים הראשיים." הוא מרים תמונה. "רודריגו הרדיה." גוש עולה בגרוני – מעשן הסיגרים. הוא מרים תמונה נוספת. "וחוזה חורחה –"

בטני מתהפכת בקרבי באלימות. אני נאחזת בייאוש בפח הקרוב ביותר שאני מצליחה למצוא ומקיאה לתוכו מרה. אני חשה בנוכחותו של לוגאן מאחוריי, שעה שהוא מושיט לי מפית ומניח לידי כוס

מים. אני שוטפת את הפה שלי וחוזרת לשבת על הספה, לא מסוגלת להיישיר אליו מבט. אני מרגישה נבוכה מתגובתי, ומכך שהשתמשתי במשרד שלו כשירותים.

"אני מבין שאת מזהה את חוזה?"

אני מהנהנת בראשי בשנית, בעודי נאבקת ברחף לצעוק. כן, המנוול הכריח אותי להתחנן לארוחות שלי, הצליף בגבי עד שכבר לא הרגשתי כלום וגזל ממני כל שארית של כבוד אנושי! לוגאן מושיט לי מפית נקייה – אפילו לא שמת לי לב שהתחלתי לבכות. "מה שהתכוונתי לומר לך, זה ששניהם הצליחו להימלט מאיתנו."

אני נושאת אליו את מבטי באימה.

הוא רוכן לפנים ומשעין את זרועותיו על ירכיו. "אני יודע, ואני מצטער, אבל עד שנדע היכן הם וניקח אותם תחת חסותנו, את חייבת להישאר פה. אף אחד – כולל המשפחה והחברים שלך – עוד לא יודע שהגעת לבית מבטחים. וככה אנחנו רוצים שזה יישאר כרגע, לטובתך, ולא פחות מכך – לטובתם. זה רק עניין של זמן לפני שלוס סירוונטס דל דיאבלוס ויתר הקרטלים יגלו מי הציל אותך, ואחרי שזה יקרה, המצוד ימשך בכל הכוח. את שווה להם המון, ואני בטוח שהם רותחים מזעם שנעלמת להם."

אני קמה ממקומי ומנידה בראשי, לא בטוחה מה לעשות עם עצמי. נקישה נשמעת מכיוון הדלת, ויורק, השמוק מליל אמש, נכנס פנימה ומרים את ידיו.

"מצטער, מצטער, היה היום עמוס –" ואז הוא קולט אותי. "שלום שוב, יפיפייה," הוא אומר בקול קטיפתי.

לך לעזאזל, שמוק.

"יורק," אומר לו לוגאן בזעף. "קח את זה ותטפל בזה."

יורק לוקח את תיקיית המסמכים מידיו של לוגאן ומסתלק, אך לא לפני שהוא קורץ אליי.

לוגאן נעמד מולי. הוא הרבה יותר גבוה ממני; אני מגיעה רק עד הסנטר שלו. "את לא חייבת להישאר. זכותך לעזוב, אבל אם תעשי

את זה, לא נוכל להגן עלייך. אני מוכן להמר שתוך שבוע יחטפו אותך שוב ותיעלמי כאילו שהאדמה בלעה אותך. בפעם האחרונה נדרשו לנו חמישה חודשים כדי למצוא אותך, ואנחנו הטובים ביותר בתחום." הוא מעיף מבט נוסף בשעונו, ולסתו מתהדקת. "אני צריך להשתתף בשיחת וידיאו בקרוב, אבל מחר בשמונה בבוקר יש לך פגישה עם דוקטור רוברטס. הוא המטפל שלנו, ואת חייבת להגיע לפגישה."

הו, לא, אין סיכוי! אני לא מוכנה להיפגש עם פסיכולוג!

הוא חש בתפנית שחלה במצב רוחי ומשלב את זרועותיו. "את חייבת להגיע לפגישה," הוא חוזר ואומר. "אביגיל תדאג לכך שתגיעי לשם בזמן. אם את צריכה משהו, תפני אליה. היא תעזור לך. תרגישי בנוח להשתמש בכל מה שיש בבית, ותדעי שהבית נתון בפקוח מתמיד, למען הביטחון של כולם. מובן שחדרי השינה וחדרי האמבטיה אינם מצולמים, אבל על כל החלונות והדלתות יש חיישנים, ככה שנוכל לעקוב אחרי כל מי שנכנס ויוצא. בבקשה תביני שהשימוש בטלפונים במטרה להתקשר מחוץ לטווח של האזור הזה אסור בתכלית האיסור, וגם השימוש באינטרנט למטרות תקשורת. עבדנו קשה מאוד כדי לוודא שהמקום הזה יישאר חשאי. רק נבחרים בודדים יודעים על מיקומו, והם מודעים להשלכות של חשיפת המידע הזה. אני אתן לך שבוע להחליט אם את רוצה להישאר, ואם תחליטי להישאר, נשוחח על החוקים ביתר יסודיות." הוא ניגש לשבת מאחורי שולחנו. "יש לך שאלות?"

כן, מיליון בערך. אני מנידה בראשי לשלילה, יוצאת מהחדר וסוגרת את הדלת מאחוריי. אלוהים אדירים, יש כל כך הרבה פרטים שעליי לעכל, המוח שלי עומד להתפוצץ. אני צריכה לחזור לחדר שלי ולחשוב. האם אני באמת מוכנה לחיות ככה? להחליף כלא אחד באחר, מפואר ככל שיהיה? או שמא כדאי לי לחזור הביתה ולקחת את הסיכון?

דוקטור רוברטס הוא גבר גבוה ורזה עם שיער בלונדיני בשנות החמישים לחייו. עיני השקר שלו נראות חמימות בניגוד לחליפתו התכולה המגוהצת, ועיניבתו הדקיקה נחה על אבזם חגורתו. הוא חוזר ומתופף על הרצפה בעקבו הימני בעודו חושב.

אנחנו נמצאים בחדר קטן הסמוך למשרדו של לוגאן. הקירות בחדר צבועים בצהוב ובגוונים של ירוק. הוא די יפה. "את לא דברנית גדולה, אה?" שואל דוקטור רוברטס, בניסיון לייצר אווירה קלילה יותר.

במשך ארבעים וחמש הדקות האחרונות פשוט בהינו זה בזו. לאחר שנכנסתי לחדר, הוא שאל אותי מספר שאלות, אך לאחר שלא הגבתי, הוא פשוט התבונן בהתנהגותי – ואני נהגתי בדיוק כמותו. אני יודעת שהוא מתכוון לנקוט אסטרטגיה של שאלות מטלטלות בניסיון לחלץ ממני תגובה. אה, הנה זה מגיע. אני יכולה ממש להריח את העשן שנפלט מבית החרושת של מחשבותיו.

"מה את מרגישה בקשר לחוזה חורחה?"

אינני מנידה עפעף.

הוא מהנהן וממשיך לקשקש בפנקס שלו. "סוואנה, את רוצה לחזור הביתה?"

אה, שאלה נוספת במטרה לטלטל. ניסיון נפלא, דוק. בעבר אזכור המשפחה היה שובר אותי, אבל לא כרגע.

הוא רוכן לפנים ומניח את הפנקס על השולחן. "טוב, אני מניח שהיום לא נצליח להגיע לשום פריצת דרך." הוא מסיר את משקפיו בעלות המסגרת העבה, משפשף את עיניו ונאנח בכבדות. "אם לא תפתחי בפני אנשים, סוואנה, כיצד נוכל לעזור לך? את לא פוחדת להיות לבר?"

טוב, הוא הצליח לגעת בנקודה רגישה. הוא כמעט שבר את המסכה שלי. אני חווה בדידות איומה, אך כשאת חיה במשך תקופה ארוכה כל כך בלי שיהיה לך עם מי לשוחח ובמי לבטוח, את כמעט שוכחת כיצד לעשות זאת. אנשים הם יצורים חמקמקים.

"את לפחות יכולה לומר לי מה הצבע האהוב עלייך?"

אני מתבוננת בו בדממה בעודו מניד בראשו.
"טוב, בסדר. נתראה מחר, באותה השעה." הדלת נפתחת, ואביגיל נכנסת לחדר.
"שלום, דוקטור רוברטס. תצטרף אלינו לארוחת צוהריים?" היא מבזיקה לעברו חיוך.
"לא, אני חושש שלא. אבל תודה על ההזמנה. אני מעריץ גדול של פשטירת העוף שלך." סומק קל עולה בלחייה.
הממ. מעניין. האם אביגיל בעלת הדיבור העדין דלוקה על המטפל חובב הבגדים המהוררים? נדמה לי שכן.
"מוכנה, סוואנה?" היא שואלת, ומחזיקה את הדלת פתוחה בשבילי.

אני מתעוררת מכוסה בזיעה, ליבי עדיין הולם בפראות מהסיוט, ואני מעיפה מבט בשעון. מעט לאחר חצות. אני עדיין יכולה להריח את הסדינים המצחינים של חדר בית הכלא שלי. הם הוחלפו בסך הכול שלוש פעמים במהלך השהות שלי שם – שכעת אני יודעת שנמשכה מעל שבעה חודשים. אני מוכנה להתערב שגם אז הם לא זכו להישטף בסבון – כנראה הם פשוט נרחצו ויובשו.

בידיעה שלעולם לא אחזור לישון שעה שהזיכרונות מהסיוטים שלי עדיין טריים בתודעתי, אני מסירה את השמיכות מגופי ולוקחת את החלוק שאביגיל השאירה בשבילי. מגע המשי הקריר נעים לעומת עורי היוקד.

אני עושה את דרכי במורד המדרגות אל קומת הקרקע. החלון של חדר הבידור משקיף על האגם, והחלל מוצף בזוהר העדין והמלבב של אור הלבנה. פסנתר כנף שחור ניצב מול אחד החלונות. כפות ידיי נרעדות שעה שאני מוצפת זיכרונות. אני מתיישבת על הספסל הקריר, מרימה את המכסה ומרפרפת באצבעותיי לאורך הקלידים, מרגישה את התחושה החלקלקה והמוכרת שעה שצמרמורת מכסה את

עורי. חלפו ארבע עשרה שנים מאז הפעם האחרונה שבה ניגנתי, ארבע עשרה שנים מאז ראיתי את אמא שלי, ארבע עשרה שנים מאז הבטחתי לעצמי שלעולם לא אנגן שוב.

"מתוקה," אומר אבי וניגש לעמוד לצדי, "אני אעריך את זה מאוד אם תהיי מוכנה לנגן למענה פעם אחת אחרונה. בבקשה, נגני את השיר האהוב עליה."

"אני – אני לא יכולה," אני מייבבת בלחישה.

"אני ממש צריך שתעשי את זה, מתוקה." הוא מחווה בראשו לעבר אנשי התקשורת שהתקבצו בכנסייה. מובן שהכוכב העולה החדש בשמי הפוליטיקה יזמין את התקשורת להלוויה של אשתו. אני נושאת אליו את מבטי מבעד לדמעותיי. איתו תמיד הכול בגדר מפגן ראויה. הוא קם ממקומו ומושך אותי בעקבותיו. "עכשיו." הוא אוחו את ידי בידו. "את יכולה לעשות את זה, סאבי." הוא נושק ללחיי ומנחה אותי לעבר קדמת החדר. גופי נרעד בעודי חולפת על פני הארון. אימי היקרה נראית שלוהה כל כך. אני יושבת ליד הפסנתר, כל העיניים נתונות אליי. אני מעיפה מבט באבי, שמוחה דמעה ומחווה אליי בראשו שאתחיל לנגן. אני נתקפת בחילה בעודי מרכינה את מבטי אל ערכוביה מטושטשת של שחור ולבן. אני נושמת נשימה עמוקה, לא רוצה לאכזב. אינני מסוגלת לשיר, אז אני רק מנגנת. שירו של ליאונרד כהן, הללויה, שזכה לגרסאות כיסוי רבות מספור.

"תודה," לוחש אליי אבי.

עד ליום הזה, אינני יודעת אם הוא הודה לי על שעשיתי את זה למען אמא, למענו או למען התקשורת.

אני מתנערת מהזיכרון ולוחצת על אחד הקלידים, מפיקה את התו הראשון. אני עוצמת את עיניי ומרגישה את המנגינה. אני שרה בקול חרישי את שורת הפתיחה המוכרת, בקושי מזהה את קולי שעה שהדמעות זולגות – מרגישה את אימי לצדי, מנגנת את החלק שלה. זה היה אחד מהשירים שהכי אהבנו, והיא לימדה אותי לנגן את השיר הזה, שהייתי עתידה לנגן בהלוויה שלה.

"תנגני רק אם את רוצה, סאבי, היא לוחשת, בעודה מביטה באבי המשוחח בטלפון ופוסע אנה ואנה ברחבי המטבח. "אם זה משמח אותך, תנגני. זו הסיבה שאני מנגנת." היא נושקת ללחיי. "זה עוזר לי לברוח מהמחלה שלי. זה משחרר אותי." היא מתחילה לשיר בשנית וקורצת אליו, ראשה עטוף בכד, מסתיר את העובדה שהיא איבדה את כל שיערה היפה, שהיה בגוון חום כהה כשיערי. קולה היה יכול לחמם את הקרירה שבנשמות.

ניחנתי אולי ברבע מכישרון השירה שלה – המיומנות שלי הייתה טמונה באצבעותיי. נועדתי לנגן על הפסנתר.

אני פוקחת את עיניי אל החדר הרוחץ באור הלבנה, וחשה קרירות בגופי. משהו לוכד את מבטי, וידיי נסוגות מפני הקלידים. "בבקשה, אל תפסיקי." אביגיל מגיחה מבין הצללים. "זה כל כך יפה."

אני סוגרת את מכסה הפסנתר בקול חבטה ובולעת את הגוש בגרוני.

"לא שמעתי את השיר הזה תקופה ארוכה. יש לך קול מקסים." אני קמה מהספסל, בלי ליצור עימה קשר עין, ויוצאת מהחדר. אני מרגישה מוזר לשמע מחמאותיה של אביגיל. אינני בטוחה מהן הכוונות שלה.

הימים הבאים זהים לקודמיהם. אני נפגשת עם דוקטור רוברטס ואנחנו לוטשים מבטים זה בזו במשך שעה. אני מטיילת עם אביגיל ברחבי הבית והשטח, בניסיון לשקם את כוחותיי. היא לא מזכירה את הלילה ההוא, ואני אסירת תודה על כך. זה היה רגע רגיש בשבילי. אנחנו אוכלות ארוחת צהריים, ואני מנשנשת קצת פירות וירקות, גם זה משהו. אני נחה, לאחר מכן צופה בסוסים המתרוצצים ברחבי האורוות, ואחר כך ארוחת ערב. אביגיל מספרת לי סיפורי פולקלור ישנים על אודות ההרים, בהם אני מוצאת עניין רב, ואחר כך אני פורשת למיטה.

השינה לא מסכה לי הנאה מיוחדת, אבל אני יודעת שהגוף שלי זקוק לה, חרף כל מחאותי. אביגיל חוזרת ומזכירה לי שהסיבה לכך שאני עייפה כל כך היא כמויות המזון הזעומות שאני אוכלת. אני יודעת שאני ממש חייבת לעבוד על זה.

קרני השמש מצליפות בפניי, ממלאות אותי ברגשות מעורבים. אני מתקשה להשלים עם הרעיון שאשאר פה. אף על פי שזה המקום היפה ביותר בעולם, זה לא הבית שלי. אם אחליט לחזור הביתה, האם אגלה שלוגאן צדק בטענתו שלא אשרוד שבוע לפני שיחטפו אותי בשנית? ראשי כואב מרוב מחשבות על כל התרחישים האפשריים. מה אם הם יחטפו אותי? מה אם בפעם הבאה הם ירצחו אותי? מה אם הם יפגעו באבא שלי או בליין?

אביגיל מתיישבת לצדי במרפסת. היא יודעת שזה אחד מהמקומות שבהם אני אוהבת לשבת ולחשוב. "אני אוהבת את האופן שבו ההרים משתקפים במים. זו תצוגת צבעים מרהיבה ביופיה." היא טובה אליי – ולעולם לא מנסה לכפות עליי לדבר. היא פשוט ממלאת את הדממה כל אימת שהיא מכבידה עליה.

אני מבחינה בלוגאן הצועד עם יורק לאורך גבולות השטח. "הם העלו את דרגת האבטחה," היא אומרת, כאילו בתגובה לשאלה שלי.

אני מהנהנת בראשי וממשיכה להתבונן. לאחר כמה דקות, היא נאנחת בכבדות. "הוא אדם טוב, לוגאן. מעולם לא התחתן, לא יוצא לדייטים. הוא טוען שאין לו זמן. גברים," היא פורצת בצחוק.

חיוך רפה פושט בשפתיי. הוא באמת נשמע כמו גבר המכור לעבודתו.

"אדם תמיד ימצא תירוץ לא להוריד את חומות ההגנה שלו." אני יודעת שהיא לא התכוונה אליי, אולם אני מרגישה כבטני תחושה מוזרה נוכח דבריה. אולי אני צריכה להתחיל לבטוח במישהו, ולא שאר בודדה למשך שארית חיי, אבל לבטוח באנשים... המחשבה הזאת עדיין מפחידה אותי.

לאחר ארוחת הערב, אני מתיישבת על הרצפה מול הספה שבסלון כדי לספוג את החמימות הקורנת מהקמין. נדמה שלסקוט, חתול הבית, לא מפריע לחלוק עימי את החום, כנראה מפני שעל הדרך הוא זוכה לגירודים בבטן. הוא יצור קטן ושמן עם גישה של 'אני לא שם קצוץ על אף אחד', וזה די משעשע אותי. הרבה מהבחורים פה לבושים בשחור, ואני מוכנה להישבע שסקוט מתחכך בהם רק כדי לשמוע אותם רוטנים. עכשיו אני יודעת בדיוק מהיכן הגיעו כל השיערות הלכנות האלה.

אף אחד מהבחורים לא ממש מתייחס אליי. הם תמיד מנומסים כלפיי, אך אף פעם לא אומרים יותר מכפי שהם חייבים. וכרגע זה בסדר גמור מבחינתי.

"היית צריך לראות את קול. הוא טובב את האקדח שלו בכיוון השני ונעץ אותו בפרצוף של הבחור. הוא שבר לו את האף, ודם השפריץ לכל עבר," אני שומעת בחור אחד אומר לחברו מאחוריי. "ואז הוא הכניס לו אחת מתחת ללסת, ככה שהוא התחיל להתגלגל במורד המדרגות. המנוול ניסה לחטוף לו את האקדח, אבל קול דופק לו שלושה קליעים ממש בין העיניים. הוא לא ראה את זה מגיע אליו." אלוהים אדירים! הדימויים שעולים במוחי נוכח התיאורים האלה עושים לי בחילה. מי האיש הזה, קול?

"אני לא מאמין שפספסתי את זה," מייבב החבר שלו. "אז, כמה זה כבר, מספר שלושים וארבע שלו?"
 "שלושים וחמש," מתקן המספר. "לא כולל השישה שהוא הרג כמו ידיו. הבחור פאקינג רמבו."

גל צינה חולף בעמוד השררה שלי. אף פעם לא שמעתי מישהו מדבר על הריגת אדם אחר בכזאת פתיחות ובכזאת קלילות. האם הקול הזה נמצא פה לעיתים קרובות? אין לי שום עניין לפגוש רוצח אכזר כל כך. אני נתקפת אימה רק מעצם המחשבה על נטילת חיים של אדם אחר, שלא לדבר על... מה היה המספר שבו הם נקבו?

סקוט טופח על ידי בעדינות. מסתבר שהפסקתי ללטף אותו. "מצטערת, חתלתול." אני ממהרת לפצות אותו באמצעות ליטוף הגון ברחבי בטנו.

"זה אומנם ניחוש פרוע מצדי, אבל נדמה לי שמרלו משנת 2004 יהפוך את הגירוד הזה בבטן להרבה יותר נסבל." בחור מחייך אליי ומגיש לי כוס יין.

אני מהנהנת אליו קלות בליווי חיוך רפה ולוקחת את הכוס מידו.

הוא מתיישב מולי, נשען על הספה שממול ומותח את רגליו לפנים. הוא מעביר את ידו בשיערו החום ומסלק אותו מעיניו הירוקות. נדמה שזו תנועה שעליו לבצע לעיתים קרובות. ההפרעה לא מוצאת חן בעיני סקוט, לכן אני מגבירה את מאמציי להרעיף עליו תשומת לב. חתול קטן וחמדן.

הזר רוכן לפנים. "מארק לופז." הוא מושיט אליי את ידו. אני מתבוננת בידו שעה שהיא אוזחת בידי ולוחצת אותה בזריזות. "את סוואנה מילר," הוא מצהיר. "כבר נפגשנו, אבל לא ממש תפקדת אז."

אני מתבוננת בו ומנסה להיזכר בפניו. הוא ממוצא לטיני וגבוה, אך כולם נראים לי גבוהים, ואני מטר שישים ושבע. "ישבתי במושב הנוסע מלפנים, אבל לא הורדתי את המסכה מהפנים, ככה שאני סולח לך שאת לא זוכרת אותי." הוא מחייך אליי בשובבות.

אני מרכינה את מבטי אל היין, לוגמת ממנו לגימה ומניחה לו להסתחרר סביב לשוני. וואו, הטעם פשוט שמימי.

לוגגן מתיישב מולנו בדממה, על אדן האבן שמול האש. הוא נראה מותש, ועושה רושם שהוא מחזיק בידו כוס מלאה במשהו חזק. משהו חזק? המילים הללו מחזירות אותי למסעדה בערב ההוא עם ג'ו מייט. אני חשה בדמעות העולות בעיניי; חיי הישנים נראים ישנים כל כך. ג'ו בוודאי חשב שאינני מקצועית, מפני שמעולם לא שלחתי לו את מה שביקש.

"היי", אומר לוגאן ברכות, "את בסדר?" כנותו מציתה להבה חמימה עמוק בקרביי.

אינני רוצה למשוך תשומת לב, לכן אני ממהרת להנהן בראשי. "לופז, אתה יכול לתת לנו רגע?" הוא שואל.

"בוודאי." מארק קם ממקומו. "נדבר בהמשך, סוואנה." הוא מחייך בעליזות, כאילו שאנחנו חברים משכבר הימים.

זה מעורר בי תחושה נעימה. וואו, זו תחושה מוזרה. באמת שחשבתי שהתחושה הזאת כבר לא נגישה לי.

לוגאן תופס את מקומו של מארק על הרצפה לצידו. "אני רואה שהתיידדת עם הבחור הכי מצוברה פה." הוא רוכן לפנים ומגרד באוזנו של סקוט.

החתול מגרגר לכף ידו, וחיוכו הולך ומתרחב. אני מבינה ששניהם מבלים זמן איכות יחד. אני לוגמת לגימה נוספת מהיין, לא בטוחה מה עליי לעשות.

הוא כל כך נאה, שכמעט כואב לי להביט בו. עיניו כל כך כהות, שהן תואמות את שיערו השחור, וחולצתו נמתחת על גבי חזהו הרחב ומציגה לראווה את מבנה גופו החטוב.

מפני שאינני רוצה ללטוש בו מבטים ועליי למצוא משהו לעשות, אני מחליטה להעביר את ידי בשיערי. "אז, מחר זה יהיה שבוע מהפעם האחרונה שבה דיברנו. שמעתי שלא עשית שום התקדמות עם דוקטור רוברטס. זה מאכזב."

אני מסיטה את מבטי מעיניו.

"את באמת חייבת לדבר עם מישו, סוואנה. בעבר דוקטור רוברטס באמת עשה פלאים בשביל המטופלים שלו. אני בטוח שאם תינני לו הזדמנות, את תרגישי הרבה יותר טוב. זאת אומרת, אם תחליטי להישאר." הוא משתק ולוגם מהמשקה שלו. "זה בסדר להיפתח בפני אנשים. את בטוחה עכשיו."

בטוחה. זה מה שכולם חוזרים ואומרים לי.

לפתע הוא מסב את ראשו ומביט מעבר לכתפי. "סלחי לי בבקשה." הוא נאנח וקם ממקומו.

אני יושבת וחושבת על דבריו של לוגאן, בעודי ממשיכה לספק את הסחורה שדורש סקוט התובעני. תוך זמן קצר מחשבותיי מתרכזות בשיחה בין שני בחורים היושבים ליד החלון. הם שוב משוחחים על האיש ההוא, קול, ועל איך שהוא 'פוצץ' למנוול ההוא את הפנים'. הבחור השני מתחיל לספר סיפור קול נוסף בכזה פירוט, שאני ממש נאלצת לקום ולצאת מהחדר. החלטתי שבכל מקרה הגיע הזמן שאפרוש למיטה, ושמעתי די והותר.

דוקטור רוברטס מציץ בי מעל לשולי משקפיו. חלפו ארבעים דקות מאז החלה הפגישה שלנו – שעשויה להיות גם האחרונה. אני חווה מאבק ביני לבין עצמי, ואחד הצדדים סוף סוף מתחיל לנצח. אני נוסמת נשימה עמוקה ומחליטה ללכת עם אמונה. בשלב זה, אין לי מה להפסיד, וייתכן שיש לי מה להרוויח.

"סגול", אני לוחשת. מבטו נישא מהפנקס שלו בחטף, והוא מצמצם את עיניו בכיווני.

"סליחה?"

"הצבע האהוב עליי הוא סגול." כפות ידיי נשזרות יחדיו; ההחלטה שלי מעוררת בקרביי תחושת אי נוחות.

"ובכן, זה צבע יפה." לרגע קט הוא שקוע במחשבותיו. "אם היית יכולה להשתמש בשלוש מילים כדי לתאר את מה שאת מרגישה היום, באילו מילים היית בוחרת?"

רק שלוש? אני בוחרת את המילים בקפידה ומכחכחת בגרוני.

"מבוהלת, מבולבלת ומוצפת."

"כל אלה הם רגשות נורמליים בהתחשב במה שעבר עלייך." הוא

נד בראשו. "איך החוויה שלך פה עד כה?"

אני מושכת בכתפיי. "בסדר."

"מה את הכי אוהבת פה?"

זו שאלה שקשה לי לענות עליה; למרבה ההפתעה, יש לא מעט

דברים שאני אוהבת. זאת אומרת, מי לא היה אוהב את הנוף, את הסוסים, את האגם, את האוויר הצח?
"הרבה דברים."

הוא שוב מהנהן, ומשרבט משהו בפנקס שלו. "את יכולה לנקוב בדבר אחד?"
"סקוט." הוא צוחק בתגובה לתשובתי.

"סקוט הטוב והחביב. אני נשבע, החתול מנהל את הבית הזה. מה את אוהבת בו?"

אני בוחנת את הדוקטור במבטי להרף עין, מנסה לפענח לאן הוא חותר עם כל הלהג הפסיכולוגי הזה.
"הוא מה שהוא."

"זה נכון, בעלי חיים אינם שופטים כמו שאנשים נוהגים לעשות. הם בני-לוויה אמינים ונאמנים." הוא מטה את ראשו. "היו בעלי חיים כלשהם היכן שהחזיקו אותך?"
השיערות בעורפי סומרות.

"אולי משהו שייתכן שהסב לך נחמה?"
"לא," אני נחפזת להשיב, בעודי נזכרת בצורך הנואש שלי במישהו עימו אוכל לשוחח, במישהו בו אוכל לבטוח, במישהו שיוכל להיות לי לחבר. לעזאזל, למישהו או למשהו שאוכל לאהוב.

"בסדר." הוא משעין את ראשו על ידו ובוהן אותי במבטו.
אני מבחינה בחזהו העולה ויורד בכבודות.
הוא קופץ את שפתיו לפני שהוא פוצה את פיו. "את יכולה לספר לי על הלילה שבו נחטפת?"
אני שומעת דלת נטרקת בתוך מוחי.

"הזמן נגמר, דוק," אני אומרת ומזנקת ממושבי. אינני מסוגלת לחזור לשם. אינני מעוניינת לעשות זאת.
גם הוא קם ממקומו ומניח את פנקסו על מושבו.
"סוואנה," הוא אומר.

אני קופאת במקומי.
"אני עושה את זה כבר שלושים שנה. ראיתי הרבה מטופלים

ושמעתי הרבה סיפורים. את זקוקה לעזרה שלי או שזה יהרוס אותך. אם תעזבי כעת, את כל הזמן תביטי מעבר לכתפך, את תצאי מדעתך בעורך ממתינה שהמפלצות האלה יבואו לקחת אותך, אלה לא חיים. תיעני להצעתו של לוגאן. תישארי בסביבה מוגנת, ותיקחי בידיים את החיים שלך בחזרה. רק את יכולה לקבל את ההחלטה הזאת, אבל את חייבת לרצות להילחם. אל תיתני להם לנצח.”

אני מנגבת את לחיי הרטובות. דבריו משסעים את ליבי. הוא דובר אמת, ואני מודעת לכך.

”תחשבי על זה.” הוא פותח למעני את הדלת.

אני יוצאת מחדרו ונכנסת לשירותים הסמוכים, שם אני מנסה להתאפס על עצמי. בעודי מתכוננת בעיניי האדומות והבורקות המשתקפות במראה, אני מבינה מה עליי לעשות. אני מסדרת את הסוודר הירוק שחושף את כתפיי, ומותחת אותו היטב מעל הטייטס שלי. מצחיק איך שהרחף הכפייתי לתקן את המראה החיצוני שלי במקרה שאנשי התקשורת עוקבים אחריי חוזר אליי באופן טבעי כל כך. אני תוהה אילו דברים נוספים יצופו בחלוף הזמן.

פרק 4

בסדר, בסדר, את יכולה לעשות את זה. אני נושכת את שפתי ומקישה על הדלת, ממתינה לפקודה להיכנס. לאחר רגע היא נשמעת, ואני מניחה את ידי על ידית החרב, לוחצת ורוחפת. לוגאן יושב על הספה ורוכן מעל לשולחן, מבטו ממוקד במחשב הנייד שלו. אני ממתינה, ונאחזת בדלת לתמיכה. אינני בטוחה אפילו כיצד עליי לפתוח בשיחה הזאת.

"לוגאן?" אני לוחשת.

הוא זוקף את ראשו, וכאשר הוא מבחין בי, עיניו נפערות לרווחה ומבטו מתרכך.

"אני יכולה להחליף איתך כמה מילים?"

שפתיו מתעקלות בחיוך שעה שהוא סוגר את המחשב הנייד.
"בוודאי, סוואנה. היכנסי, שבי בבקשה." הוא מצביע על הספה שמולו. "איך הייתה הפגישה שלך עם דוקטור רוברטס?"
"מעניינת."

"אני רואה. החלטת אם את רוצה להישאר או לחזור הביתה?"
אני משחררת אוויר בנשיפה ארוכה. טוב, הנה זה בא. "א-אני חושבת שאני רוצה להישאר."

הבעת פניו אומרת המון, אם כי אינני בטוחה מדוע אכפת לו כל כך. מה אני בשבילו, חוץ מאשר איזו בחורה מטורללת?
"זה מהלך חכם מצידך, סוואנה." הוא ניגש אל שידת המגירות שלו ושולף מספר מסמכים, שאותם הוא מניח מולי. "כפי שאמרתי בעבר, אם את רוצה להישאר, תצטרכי לחתום על כמה הסכמי ויתור. ועל הסכם שמירת סודיות."

אני מהנהנת ומביטה במסמכים.

"זה מסמך שמצהיר שבזמן שאת נמצאת פה, ואחרי שאת עוזבת, לעולם לא תסגירי את מיקומו של הבית הזה. לעולם לא תדוני בסיבה להיותך פה עם מישהו מחוץ לבית הזה. אם תרצי לצאת מהבית, תעשי את זה עם מלווה שיהיה צמוד אלייך בכל רגע נתון. זה למען הביטחון האישי שלך, וגם למען ביטחוננו, סוואנה. מישהו עלול לעקוב אחרייך, ואת עלולה להוביל אותו היישר אלינו. תדעי שאת יכולה לעזוב מתי שתרצי, אבל לא תוכלי לחזור – אנחנו לא נמשיך לספק לך הגנה. את חושבת שתוכלי להתמודד עם כל זה, שתוכלי לציית לכל התנאים הללו? לכל כך הרבה חוקים? את תהיי מנותקת מחייר הקודמים באופן מוחלט."

"כבר בזכותי שבעה חודשים מחיי על המנוולים האלה. אם זה מה שעליי לעשות כדי לקבל את חיי בחזרה, אני מסכימה."
אני קוראת הכול בקפידה, ומוודאת שאני מבינה כל מילה ומילה.
"עט, בבקשה." הוא מושיט לי עט מתוך אחד מכיסי חולצתו, ואני כותבת מעל לקו השחור – סוואנה מילר.

הוא מושיט אליי את ידו. "ברוכה הבאה לבית שלנו."
אני מניחה את ידי בידו, ושמה לב עד כמה היא קטנה בהשוואה לידו.

דבר מה עולה בפניו, והוא מושך את ידו ונסוג לאחור.
אני מזנקת ממקומי, לא רוצה לגזול עוד מזמנו. אני זקוקה למעט אוויר; אני מרגישה כאילו שהרגע חתמתי על העברת בעלות על חיי.
אני נעצרת בפתח. "תודה, לוגאן, שהצלת אותי."
חיכוך מתפשט על פניו ועולה עד עיניו. "היה לי לעונג, סוואנה."

אני מוצאת את אביגיל שקועה עד הצוואר בכביסה. נראה שהיא נתונה בלחץ רב, ותוך כדי כך גם עליה להתמודד עם כמה מהחבר'ה המפגיזים אותה במיליון ואחת שאלות, אז אני מניחה לה. היא לא

צריכה לעשות לי בייביסיטר. אני כבר מכירה את הבית וסביבתו מספיק כדי להרגיש נינוחה במידת מה.

אני משוטטת אל האגם וברחבי החוף. לאחרונה החוף נהיה אחד מהמקומות האהובים עליי. הכול שקט כל כך. לא שקט במובן ה'ריק', כפי שהכלא שלי היה. זה שונה. זהו מקום נעים ושלו. אני מרגישה בודדה פחות, הודות לכל הצלילים הנפלאים והעדינים האופפים אותי. מצחיק איך שקט מהסוג הזה למעשה איננו שקט. גם הידיעה כי ישנם גברים חבויים בעצים מסביב מסבה לי נחמה מסוימת. אני מתגעגעת לאבי, וללין אני מתגעגעת אף יותר. אני אפילו מתגעגעת לעבודה שלי, אבל אני חושבת שחיים בפחד מתמיד היו משבשים אותי אפילו יותר מהכלא. כן, ההחלטה להישאר היא ההחלטה הנכונה בשבילי – לפחות כך אני מקווה.

כשאני חוזרת לאחר כמה שעות, אני רואה שאביגיל המסכנה עדיין מטפלת בכביסה. היא נראית מותשת, אז אני מחליטה לעזור לה. אני נכנסת למטבח, פותחת את המקפיא ושולפת מתוכו הר של סטייקים. אני מעיפה מבט בלוח השנה שבו אביגיל נעזרת מדי ערב, ורואה שהערב יהיו בארוחה חמישה עשר סועדים. אני מניחה לבשר להפשיר בזמן שאני מתחילה להכין את התוספות. אני עוטפת תפוחי אדמה גדולים בנייר כסף וחותרת מספיק גזרים כדי להאכיל צבא קטן. אני קוצצת את הקצה התחתון של גבעולי האספרגוס ומורחת עליהם שמן, מלח ופלפל. בזמן שהתנור מתחמם, אני מקלפת תפוחי עץ וקוצצת אותם, ואחר כך שופכת אותם לתוך שלוש קדרות גדולות עם קינמון, סוכר ומעט חמאה ומצפה את הכול בשיכולת שועל. אני לא אמורה להיות מופתעת לגלות שהברביקיו עצום כל כך – מה לא עצום בבית הזה? אף על פי כן, אני מפחדת להדליק אותו. בסופו של דבר אני מצליחה לעמוד באתגר, ומתחילה לצלות את תפוחי האדמה בלי להעלות את הבית בלהבות.

תוך שעה, ריחות מגרים מתחילים למלא את המטבח. אני מוציאה את שלושת מאפי התפוחים ומניחה אותם בצד להתקרר. "מה הריח הזה?" אני שומעת צעקה של מישהו, ובעקבותיה קולות צעדים כבדים. "שאלוהים יעזור לי, ממש התחלתי להזיל ריר!" מארק לופז, הבחור מליל אמש, נכנס למטבח. "שלום, סאבי." הוא מחייך בעליזות בעודו מביט ברחבי המטבח. "את מבשלת? בבקשה תגידי לי מה המקור של הריח השמימי הזה." הוא מתיישב מולי על השרפרף שליד האי.

"מאפה תפוחים." אני מצביעה על הקינוח המונח על הדלפק.

"אני חולם? ... היא מדברת." הוא מרים גבה בעליזות.

"היא אכן מדברת," אני משיבה בחיוך שבע רצון. הוא קורע אותי מצחוק.

"כן, כן. אני אחשוב על משהו. אולי אני אזמין פיצה –" אביגיל קופאת במקומה בעת שהיא נכנסת למטבח ומנתקת את הטלפון הנייד שלה. "סוואנה?" היא נראית המומה.

הו, לא. אולי חציתי איזשהו גבול? ייתכן שלא הייתי צריכה להתערב. זה התחום שלה.

"אני מתנצלת."

שפתייה מתעקלות בחיוך.

"סוואנה התחילה לדבר." מארק מחייך אליה.

היא חולפת על פנינו, ומחטיפה לעורפו מכה קלה. לאחר שהיא סורקת את המטבח בתדהמה נוכח כל האוכל, עיניה מפזזות בכיווני.

"את עשית את זה?" היא שואלת.

"כן, אני מתנצלת אם עברתי על החוקים. הייתי –"

"מתנצלת? הו, יקירתי, אין לך על מה להתנצל." סומק עולה בלחייה. "תודה שעשית את זה. זה כל כך אדיב מצידך. אין לך מושג איזו הקלה זו בשבילי שמישהו שם לב שאני זקוקה לעזרה פה." היא רוכנת לעברי ומחבקת אותי בחוזקה.

תחילה אני עומדת קפואה במקומי, אולם אינני יכולה להכחיש את החמימות שאני מרגישה כלפיה. זרועותיי נעטפות סביבה באיטיות,

בעודי מתענגת על החיבה שהיא מרעיפה עליי. אני מרגישה שסדק קטן נפער בבטון המכתר את ליבי.

"אם אתן זקוקות למעט פרטיות, אני יכול להסתלק." מארק פורץ בצחוק. כל כך אופייני לגבר להתברח ברגע מרגש כל כך. "לך תתקלח. אני יודעת שהרגע חזרתם מאימון." היא מסלקת אותו מהמטבח.

מארק טובל את האצבע שלו ברוטב ומכניס אותה לתוך פיו. "יאמי!"

"אל תתעסק איתי." היא נועצת בו מבט נוקב. הוא לא מפסיק לצחוק בעודו חוצה את המסדרון. אני מבחינה בכך שהיא בתפקיד האמא של הבית, ושכולם מכבדים אותה.

אני נתקפת מבוכה בעת שכולם מתיישבים לארוחת הערב. לאחר שהם מגלים שהכנתי את ארוחת הערב במקום אביגיל, כולם מחמיאים לי על האוכל המוצלח. האוכל מוגש על צלחות במרכז השולחן, וכולם גודשים את צלחותיהם באוכל. לוגאן נכנס ומתיישב, ואז מתנצל על איחורו.

ואז יורק נכנס ומתיישב במרחק מספר כיסאות ממני. הוא קורץ אליי בעודו תופס את מקומו. אלוהים, הוא ממש מלחיץ.

חלק מהאנשים מפטפטים בזמן הארוחה, בעיקר על משחק ההוקי שאמור להיערך הערב. אני ממוקדת יותר באכילה. צעדי תינוק, אני חוזרת ומזכירה לעצמי. אני נועצת את המזלג בחתיכת תפוח אדמה. יודעת שאני צריכה להכריח את עצמי לאכול יותר, אבל נדמה שהקיבה שלי התכווצה לגודל של אפונה.

"בורק לא היה הפסיכופת," אומר יורק בוויכוח עם חברו. תכף ומייד אני מבינה על מה הם מדברים. "למי אכפת? זה בסך הכול סרט."

"טומי דסימונה היה הפסיכופת," אני מתערבת, וכל הסועדים מפסיקים לאכול ונועצים בי את מבטיהם.

יורק נועץ בי מבט מוזר.

כן, בדיוק, חרא. יש לי קול. "הממ... טומי היה משוגע, לא בורק." אני מביטה בחברו. "והאמת היא שבמקור זה היה ספר, בשם Wiseguy, מאת כתב לענייני פשע בשם ניקולאס פילג'י, שיצא לאור בינואר, 1985. חמש שנים לאחר מכן, הפיקו על פי הספר את הסרט החבר'ה הטובים." אני שואפת אוויר. זמן רב כל כך לא אמרתי כל כך הרבה מילים בבת אחת. זו תחושה טובה.

"אה!" מארק פורץ בצחוק, ומכוון את המזלג לעבר יורק. "היא הראתה לך מה זה!" כל הסועדים פורצים בצחוק מתגלגל. יורק מתבונן בי שעה שאני מתקשה להתמודד עם העובדה שהרגע פציתי את הפה שלי מול כל כך הרבה אנשים.

"לא היה בכך שום ספק. ג'ימי היה יכול לקבור אותך בלי להניד עפעף. זה היה עניין שולי מבחינתו. בארוחת הערב הוא היה יכול להיות הבחור הכי נחמד בעולם, אבל אחר כך הוא היה מסוגל לאכול אותך לקינוח." הוא מצטט מהספר, מפגיץ בגאווה את העובדה שהוא כבר יודע הכול על הספר הזה. ביני לבין עצמי אני תוהה אם הוא מאוים מכך שהבכתי אותו.

"פרק שתיים, פסקה עשרים וארבע," אני יורה בתגובה. "אה, ויש מאפה תפוחים לקינוח. אני אשמח אם תוכל להתאפק ולא לאכול אותי לקינוח."

לוגאן פורץ בצחוק רם. ואז שאר החבר'ה מצטרפים אליו.

"היא טובה," צועק לוגאן מבעד לשאגות הסועדים.

יורק נשען לאחור, משלב את זרועותיו ומתבונן בי. עיניו גורמות לצמרמורת לעלות בעורי. ההמולה סביב השולחן גוועת, פרט לצליל של כמה בחורים המסיימים את האוכל שנשאר, שעה שיורק פוצה את פיו בשנית. ניכר שהוא היה שקוע במחשבות.

"סוואנה, לא הייתי מנחש שמישהי כמוך תקרא ספר כזה." הוא

נועץ את מזלגו בחתיכת הסטייק האחרונה בצלחת שלו.

אני מתעבת את העובדה שאני מתכווצת ברתיעה. אני בטוחה שאני משדרת אי נוחות. הדבר לא נעלם מעיניו, וההוכחה לכך היא החיוך הזחוח שעל שפתייו.

"אני מנסה להיזכר בפעם האחרונה שראיתי אותך של הספר הזה." הוא טופח על השולחן באצבעו בדרמטיות. "אה, נכון – ראיתי אותו על השולחן הקטן בתא שלך."

ידי נרעדת, והמזלג שלי נופל מהצלחת בחבטה מצלצלת.

"יורק." לוגאן נושא את עיניו מהצלחת שלו.

אני בוהה בכפות ידיי המונחות בחיקי, שעה שהבזקים מהחדר ההוא מפלסים את דרכם אל פני השטח של תודעתי.

"שולחן עץ קטן, נכון? עם שרפרף?" הוא מוסיף, ובטני מתהפכת בקרבי בייסורים.

"מספיק, יורק," מזהיר לוגאן בקול תקיף.

אני קמה ממקומי, נואשת להתרחק מפה, אך ידו החמימה של לוגאן עוטפת את ידי.

"סוואנה, בבקשה תישארי."

אני לוטשת בו את מבטי. אני מתעבת את כל העיניים המופנות אליי, ואני מוצאת את עצמי מעסה את בטני הכאובה.

הוא מביט ביורק ומחווה בראשו לעבר הדלת. יורק מניד בראשו, גומע את שארית הבירה שלו ומסתלק בעודו רוטן בזעף.

"ג'ון," אומרת אביגיל, שוברת את המתח השורר בחדר, והגבר שיושב מולה זוקף את ראשו. "אתה מתכוון לנסוע העירה מחר?"

לוגאן עדיין אוחז בידי. אני מחלצת אותה מידו. אני מרגישה שאינני שייכת לפה.

"אני מצטערת, לא התכוונתי לעשות בלגן," אני לוחשת, כך שרק הוא יוכל לשמוע.

זוויות שפתיו מתעקלות. "את צוחקת? מרענן לראות מישהי שלא פוחדת מיורק. לפעמים הוא יכול להיות שמוק אמיתי." הוא מושיט

את ידו אל ידי בשנית ומושך אותה. "בבקשה שבי."

אני צונחת בחזרה אל הכיסא שלי.

"אביגיל, ארוחת הערב הייתה ממש טעימה."
 "תודה לסוואנה – היא הכינה את כל האוכל."
 הוא מסב אל"י את מבטו. "את הכנת את זה?" הוא שואל בהפתעה.
 אני נדה בראשי.

"היא הכינה גם מאפה תפוחים," מוסיף מארק. "ואם כבר מדברים על... " הוא רוכן מעל השולחן נגד הקיר, מרים קערה ואחר כך מניח את הקינוח החמים מולנו לפני שהוא מסתער עליו.
 "מרשים. כנראה שיש עוד הרבה דברים שאנחנו לא יודעים עלייך." לוגאן מחייך חיוך רחב ולוקח לעצמו מהמאפה.
 כן, משהו אומר לי שכשהם בדקו את הרקע שלי, הם לא התמקדו בכישורי הקולינריים. למרות חילופי העקיצות שלי עם יורק, אני מרגישה די מרוצה מעצמי. עזרתי לאביגיל בשעת צרה, ונראה שכולם מרוצים מארוחת הערב. כולם מודים לי בעודם קמים מהשולחן.

"בוקר טוב, סוואנה." דוקטור רוברטס תופס אותי במסדרון, בדרך למשרד שלו, לפגישת הבוקר שלנו. "חשבתי שאולי נוכל לערוך את הפגישה בחוץ היום?"

"בטח." אני חוצה את המדשאה בעקבותיו ואנחנו מגיעים אל כיסא נדנדה המכוסה באריג. הוא יושב לציד, וזה קצת מוזר לי – בדרך כלל הוא מתיישב מולי ובוחר את פניי.

אנחנו יושבים בדממה, ומתבוננים בקאנו צבאי ובו שמונה אנשים, חוצה את האגם בקלילות. אני תוהה מי נמצא בתוכו. מארק, לוגאן, או אולי אפילו יורק? קרני שמש חמימות מלטפות את פניי, אך העננים המתחילים לכתר את ההרים אומרים לי שזה לא יימשך עוד זמן רב. מזג אוויר מושלם לליל כל הקדושים, אני מניחה. לפתע אני מפקת, והדוקטור זז כמושב. אני יודעת שהדממה עומדת להגיע אל קיצה.

"איך את ישנה?"

"בסדר גמור," אני משקרת.

הוא מעיף בי מבט וממתין.

"ברגע שאני נרדמת, אני חוזרת לכלא שלי."

"מה קורה בזמן שאת נמצאת שם?"

אני נרעדת ועוצמת את עיניי. "אני שוב לכדי. קר לי. אני לבושה בכותנת לבנה מטונפת וסוודר חום שגדול עליי בכמה מידות. אני מריחה טחב ואוכל מרקיב. זה מעלה בי בחילה." אני מעסה את בטני. "לפעמים אני מתעוררת ומקיא, לפעמים אני לא מצליחה להתעורר בכלל, אבל אם אני מצליחה, אני מרגישה חסרת מנוחה ולא יכולה לחזור לישון."

"זה אותו החלום מדי לילה, או שהוא משתנה?"

"עד אתמול בלילה זה היה אותו החלום. הגבר השמן –"

"חווה חורחה?" הוא שואל.

"כן, חווה. הוא מגיע עם מגש האוכל שלי." אני משתקת, ולוחצת את לשוני לעומת החלק העליון של החד שלי. אני רוצה לקלל ולצעוק, אך אני מרסנת את עצמי, משהו שאני רגילה לעשות. "הוא אהב את הכוח שהיה לו עליי. אפשר לומר שהוא היה בריון אמיתי, אין לי מילה אחרת לזה."

"הממ." הוא מניד בראשו.

"מה?"

"את חושבת שהשינוי בחלום שלך חל בגלל הסיטואציה עם יורק

בארוחת הערב אתמול?"

אני נושאת אליו את מבטי בכלבול. איך הוא ידע על זה?

הוא מושך בכתפיו ומצחקק. "הותרת על החבר'ה רושם די רציני.

הם מחככים אותך."

אני מסבה את מבטי אל המים. נעים לי לשמוע שהם מחככים

אותי.

"אולי, אני מסכימה.

"אני יכול לתת לך משהו –"

"לא, תודה," אני קוטעת את דבריו. אני לא מעוניינת בשום דבר

שישנה את תחושת החופש שמצאתי בשנית.

"טוב, תאמרי לי אם תשני את דעתך."
הדוקטור לא שואל עוד הרבה שאלות נוספות על הכלא שלי, ואני לא מנדבת מידע נוסף. כואב לי לחזור לזיכרונות האלה.
"ספרי לי על אבא שלך, סוואנה. איזה מן אדם הוא?"
אני מצמידה את ברכיי לחזי, חשה את המחסור בנחמה של הורה. היחסים שלנו ידעו עליות ומורדות, והודות לו יש לי לא מעט צלקות נפשיות, אבל הוא עדיין אבא שלי.
"אנחנו די קרובים." אני בולעת את הגוש בגרוני. "עשינו יחד את הדברים שאפשר לעשות עם הורה עובד. כשהייתי צעירה יותר, היינו יוצאים לטייל ולדוג. כשהוא החל להיכנס עמוק יותר לעולם הפוליטי, כבר לא ממש הסתדרנו, הוא היה הרבה יותר עסוק ולחוץ. ובאותה תקופה גם אני לא ממש תרמתי להפגת הלחצים שלו."
"מה זאת אומרת?"

"לא הייתי רגילה לפרסום שקיבלתי בתור בתו של ראש העיר. שנאתי את זה. ואני עדיין שונאת את זה. מעולם לא הייתי בליינית גדולה או אחת שעושה צרות, אבל נראה שבכל פעם שהייתי יוצאת לבלות, איכשהו צלמי הפפראצי היו מאתרים אותי ותופסים אותי במצבים מביכים והופכים את זה לסיפור דרמטי. הייתי מוצאת את עצמי מככבת על שער של איזשהו מגזין, ואז אבא שלי היה נאלץ להתמודד עם ההשלכות. זה קרה לעיתים קרובות כל כך, שפשוט הפסקתי לצאת לבלות. פעם אחת התנגשתי בבחור שיכור בפאב, ובכתבה הציגו אותי כשיכורה שצריכה לפנות לאלכוהוליסטים אנונימיים. כשאבא שלי התחיל להאמין לשקרים, הרגשתי שאני רוצה למות. פשוט הפסקתי לנסות לנהל חיים משל עצמי." אני מפסיקה לדבר ובולעת רוק שוב. "חלפה שנה מאז הפעם האחרונה שבה ביקרתי בפאב או בר, אבל יום אחד אחר הצוהריים חבריי מהעבודה התעקשו שאצטרף אליהם לחגוג חוזה שנחתם עם לקוח חדש. ביום המחרת, היום שבו –" אני משתתקת, מתקשה לומר את המילה.
"נחטפת," הוא אומר אותה בשבילי.

"כן. חברה שלי ליין הגיעה אליי עם עותק של Us Weekly עם

תמונת שער שבה אני מציגה לראווה את ישבני. התמונה שופצה בתוכנת עריכה, כמובן – השמלה שלי לא הייתה קצרה עד כדי כך. כל כך כעסתי שאחרי תקופה ארוכה כל כך התקשורת המשיכה להציג אותי כשיכורה מוזנחת. אני בקושי שותה! אני מנידה בראשי. "מובן שאבא שלי רתח מזעם, והוא אמר לי שנדון בכך בארוחת הערב למחרת. זה מעולם לא קרה." צמרמורת פושטת לאיטה במעלה זרועותיי. אני נושמת נשימה עמוקה, מנסה לרסן את רגשותיי. "אני שונאת את העובדה שהשיחה האחרונה עם אבא שלי עסקה שוב בכך שהוא מאוכזב ממני." הדוקטור מגיש לי ממחטת נייר.

"קשה להיות באור הזרקורים, בהתחשב בכך שמעולם לא ביקשת להיות שם." הוא נאנח. "עצוב שלאנשים אכפת מידוענים יותר מאשר ממה שקורה במדינה שלהם. חיילים שנשלחים לארצות זרות במטרה להילחם למען החופש שלנו זוכים לפחות כיסוי תקשורתי ממשפחת קרדשיאן." הוא נעמד ומותח את רגליו. "עשית עבודה טובה היום, סוואנה. נסי לנוח קצת הלילה. נתראה מחר. תיהני מהשמש כל זמן שהיא איתנו."
"תודה."

כף רגלי נשענת על שולחן קטן, אני מנדנדת את עצמי בעדינות. משעינה את ראשי לאחור ומריחה את הגשם הממשמש ובא. המיה חרישית נישאת מעל להרים, מזהירה אותי מפני הסערה ההולכת ומתקרבת. חלף זמן רב מאז צפיתי במפגן כוח רציני מצידה של אמא אדמה. בניו יורק, יש את ארבעת העונות. כשהייתי בכלא התגעגעתי אליהן כהוגן. התקופה הארוכה שהעברתי בלי שיהיה לי אפילו חלון הייתה איומה ונוראה.

"אפשר להצטרף אלייך?"

אני נושאת את מבטי ורואה את לוגאן עומד לצד הנדנדה, מחזיק בידיו שמיכה, תרמוס ושני ספלים.

"בטח." אני מתיישבת זקוף כדי לפנות לו מקום ליד, מופתעת ומעט מרוצה מכך שהוא מתחשב כל כך. אני יודעת שהוא עסוק, שאין לו רגע לנשום.

"אני אוהב סערה טובה," הוא אומר בעודו פותח את התרמוס. "אבי סיפרה לי שאת אוהבת מאוד קפה. כנראה שיש לנו משהו במשותף." הוא מושיט לי ספל, ואני עוטפת אותו באצבעותי הקרירות, סופגת את חמימותו.
"תודה."

הוא נשען לאחור ופורש את השמיכה על חיקי. "בתקופה הזאת בשנה, הטמפרטורות במונטנה יכולות לצנוח בן רגע."
רגע, מה?
"מונטנה?"

הוא זז במקומו, וכך המושב מתנדנד מעט. "מצטער, אבל עוד לא חתמת על הסכם הסודיות."

"עכשיו, אחרי שחתמתי, אילו פרטים נוספים אתה יכול לספר לי?" אני חושבת שיש לי הזכות לשאול עכשיו.

הוא משחרר אוויר באיטיות. "מה את רוצה לדעת?"
"הכול," אני משיבה בלי להניד עפעף. "אבל לפני כן, אתה יכול לספר לי מי אתה." אני מנופפת בידי. "אביגיל סיפרה לי חלק מהפרטים. היא אמרה שעברת את כל ההכשרות המפרכות ביותר, ושחלק מכם שייכים לכוחות המיוחדים."

הוא לוגם מהקפה שלו. "כולנו שייכים לכוחות המיוחדים," הוא מתקן אותי. "סבא שלי ייסד את הקבוצה הזאת. אנחנו נקראים 'הצללים'. ממשלת ארצות הברית רצתה שתעמוד לרשותה קבוצה של מקצוענים מיומנים שיוכלו להיכנס ולצאת ממקסיקו כדי לאסוף מידע על הקרטלים, לוס סירוונטס דל דיאבלוס, ועל מספר ארגוני פשיעה אחרים שעוסקים בסחר בסמים וחיטפות. בהתחלה התעסקנו רק בזה, ואחר כך השתמשו בנו כדי לחלץ בני ערובה ולהחזיר אותם לגבולות המדינה בבטחה. בהמשך החליטו לבנות את המקום הזה. היינו זקוקים למקום בטוח להביא אליו את קורבנות החטיפה, בזמן

שאנחנו מסיימים לסגור את הקצוות הרופפים. בזמן שהם נמצאים אצלנו, אנחנו אוהבים לכנות אותם ה'אורחים' שלנו. ברגע שהתנאים בטוחים בשבילם, הם חוזרים הביתה לחיות את החיים שלהם, ואנחנו ממשיכים אל המשימה הבאה שלנו."

"למה מונטנה? למה לא איזשהו מקום שנמצא קרוב יותר לגבול, כמו טקסס או קליפורניה?"

"מפני שאלה יהיו המקומות הראשונים שבהם יבדקו. מי יחשוב לחפש בהרים הנידחים של מונטנה? חוץ מזה, אם תוקפים אותנו, יש לנו פה יתרון די משמעותי." הוא מחווה בידו אל הנוף. אפשר לראות למרחק של קילומטרים מכל הכיוונים.

אני מנסה להיזכר במסע שלי לפה, אך לא מצליחה לזכור דבר פרט לתא הנוסעים במטוס. אני חושבת על האנשים האחרים שהיו פה לפני, ועל החוויה שעברה עליהם.

"היו כאלה שלא שרדו? אתה יודע, אחרי שהם חזרו הביתה." הוא נד בראשו. "כן. חלק סירבו לעזרתנו וחזרו לפני הזמן, הם נחטפו שוב או נרצחו. חלקם לא הצליחו להתמודד עם מה שעבר עליהם, ושמנו קץ לחייהם בעצמם."

נפלא. הוא בוודאי קלט את הבעת הפנים שלי. "יש לנו שיעור הצלחה גבוה, סוואנה. שמונים וחמישה אחוז ממשיכים לחיות חיים רגילים."

"מי היה ה'אורח' האחרון ששהה פה?" הוא מתבונן בי בקפידה.

"זכור לי שיורק אמר משהו על כך שהאורחת האחרונה לא הייתה יפה כמוני."

הוא מגלגל את עיניו. "יורק", הוא ממלמל לעצמו. "לא היו לנו פה הרבה נשים. מגיעים אלינו בעיקר אנשי עסקים עשירים. שתי הנשים שהגיעו לפה היו בשנות החמישים לחייהן, והן היו נשים של אנשים חשובים מאוד. את האורחת הראשונה שהיא צעירה וגם, ובכן, יפה." אני מסמיקה למשמע המחמאה המפתיעה.

הוא מכחכח בגרונו. "מיותר לציין שכל החבר'ה שמחו שהחלטת להישאר." אני לא פוגשת את מבטו. "חוץ מזה, את עושה ליורק חיים קשים, ופשוט תענוג לצפות בזה."

"אני הקור –" אני שונאת את המילה הזאת, "האדם היחידי פה? יש פה אנשים נוספים?"
"רק את, בינתיים."

אני מהנהנת בעודי מהרהרת בדבריו. העננים ממלאים את השמיים. זהו מפגן מרהיב ביופיו. כל כך הרבה גוונים שונים של אפור משנים את צבעו של האגם. אני מחבבת את גופי, וחשה בתפנית נוספת במצב רוחי.

"הוא מלחיץ אותי," אני מתוודה.

הוא מעיף בי מבט. "מי?"

"יורק."

"כאמת?"

אני מהנהנת. "סוואנה, תביטי בי, בבקשה."

אני מנתקת את מבטי מהרצפה ופוגשת בעיניו.

"אם הוא עושה או אומר משהו שגורם לך אי נוחות, תאמרי לי

תכף ומייד, בסדר?"

"אני בטוחה שזה כלום." אני מנידה בראשי. אני מרגישה מטופשת

שבכלל העליתי את הנושא.

"ובכל זאת, תאמרי לי אם זה יקרה. תאמרי לי אם מישהו פה גורם

לך אי נוחות."

רעם אימתני מקפיץ אותי ממקומי בבהלה, ואני כמעט שופכת

את הקפה שלי. אני מניחה אותו על השולחן ומתכסה בשמיכה.

אני מצמידה את ברכיי אל החזה, התחלתי לעשות זאת כדי להגן

על עצמי מאז למדתי לפחד מאותו צליל נקישה איום ונורא של

המפתח בחורר המנעול. הגשם מתחיל לרדת בעוצמה, כאילו שמישהו

פתח את הברז עד הסוף. שנינו זזים לעבר מרכז הנדנדה, מתרחקים

ממטח הגשם. זרועו נחה מאחוריי והוא מסתובב אליי, כמעט כאילו

שהוא מגונן עליי. זה בוודאי בא לו בטבעיות. אף על פי שמדובר

במחווה קטנה, אני מרגישה בועה קטנה וחמימה שעולה בתוכי.
הממ.

"אתה יכול לראות אותם?" אני מעיפה מבט בכיוון העצים ומנסה
להדחיק את התחושה.

"כן, כי אני יודע לאן להסתכל. חוץ מזה, אימנו אותי להרגיש את
התנועות שלהם."

"אז במשך כל הזמן שאתה יושב פה, אתה יכול להרגיש אותם
מסביבנו?"

הוא מהנהן, ומסב את מבטו לימיני ומצביע על אזור הומה עצים.
"יש אחד שם."

אני מצרה את מבטי, אך לא מצליחה לראות דבר.
"שם." הוא מחווה מעט ימינה בראשו. "יש שניים ליד החוף."
"אתה עובד עליי?" אני שואלת במבט ספקני.

הוא מחייך אליי, ואז שולף מכשיר רדיו קטן ומדליק אותו. "בטא
שבע, תראה את עצמך." ואז מימיני מגיח גבר לבוש בבגדי הסוואה,
הוא יצא בדיוק מהיכן שציין לוגאן. "חזרה לעמדה." הגבר מסתובב
ונעלם בין העצים.

"מרשים ביותר," אני אומרת בשפתיים רועדות. מתחיל להיות לי
קר.

הוא קם ממקומו ומושיט לי את ידו. "בואי ניכנס פנימה. את
קופאת מקור."

לאחר שאני מתקלחת במים חמים ומחליפה בגדים, אני ניגשת אל
הסלון, לנקודה האהובה עליי מול האש. לפני שאני מספיקה להתיישב,
סקוט מגיח משום מקום ומסתער על חיקי. הוא מתהלך סביב מותני
תחת הסוודר הפתוח – עושה רושם שקר לו, או שאולי הוא מסמן
אותי באמצעות הריח שלו. כך או כך, זה מדגדג אותי ואני פורצת
בצחוק.

"איזה צליל מתוק." לוגאן מחייך ומתיישב על הספה מולי. הוא החליף למכנסי ג'ינס וחולצה שחורה עם שרוולים ארוכים. הוא נראה בהתאם לגילו. שלושים ומשהו? חולצתו מציגה לראווה את גופו החטוב. זה לא מפתיע. החבר'ה האלה תמיד מתאמנים לקראת משהו. "זה די נחמד," אני מודה, אך לא יוצרת קשר עין. סקוט שומע את קולו של לוגאן ומציץ לעברו מאחוריי. המנוול הקטן כיסה את החלק התחתון של הגופייה הוורודה שלי בפרווה לבנה. "היי," אני טופחת על ראשו, "חשבתי שהגענו לפשרה בקשר לפרווה." הוא נושא אליי את מבטו ומיילל. אור בוחק ממלא את החדר, ובעקבותיו נשמע רעם המרעיד את החלונות. הגשם מצליף בזכוכית בעוצמה, וסקוט רץ ומסתתר תחת כיסא. אני רוצה לנהוג כמוהו. תחושת אי נוחות מתפשטת בי, ואני קמה ממקומי. בחוץ הולך ומחשיך, אף על פי שהשעה רק שתיים בצוהריים. אני מביטה אל היער וחושבת על הגברים שמסתתרים בו. "המקום הזה מפוקח באמצעות מצלמות, נכון?"

"כן," לוגאן ניגש לעמוד לצידו, "עשרים וארבע שעות ביממה."
 "אם ככה, למה אתה לא מזמין אותם להיכנס? יורד בחוץ גשם זלעפות. הם בטח קופאים מקור. הם בכלל אכלו ארוחת צוהריים?"
 אני מבחינה בחיוך המסתמן בפניו המשתקפות אליי מהחלון.
 "יש להם צריפים להגנה מפני הגשם, וציוד עמיד לגשם. לא מדובר במאבטחים בקניון." הוא מצחקק. "לילה סוער זה כלום בשבילם. חוץ מזה, זאת העבודה שלהם, והם מבצעים אותה היטב."
 "אבל אנחנו לא נתונים בסכנה כלשהי, נכון? זאת אומרת, אמרת שרק קומץ של אנשים מודעים למיקום שלנו, אז למה הם חייבים להיות שם בחוץ –"

"העובדה שאנחנו לא יכולים להבחין בסכנה, לא אומרת שהיא לא קיימת," הוא קוטע את דבריי בהסברו. משלב את זרועותיו וניגש לעמוד לצידו. "הגברים שחטפו אותך הם חלק מהקרטלים, רשת של ארגונים שרוצחים את אנשיהם בגלוי, לאור יום, ברחובות הומי אדם. למשטרה אין שום שליטה עליהם. 'הצללים' עושים את זה כבר במשך

שלושה דורות כמעט... רק תחשבי כמה אנשים עצבנו. "הוא מרכיץ אליי את מבטו מעבר לכתפו. עיניו מתרככות. "אל דאגה. אני דואג שהם יאכלו היטב, ובעוד שעתיים המשמרת שלהם מסתיימת."

אני מהנהנת, מרגישה מעט טוב יותר בנוגע לשומרים בחוץ, אך טוב פחות לגבי מה שהוא אמר הרגע. "אביגיל ציינה שאתם מעדכנים את ציוד האבטחה. זה עניין שבשגרה, או שאני מכבירה עליכם יותר מהרגיל בגלל מי שרוצה לחטוף אותי?"

"קצת מזה וקצת מזה."

מפני שהוא כבר זורם במענה על השאלות שלי, אני מחליטה שמוטב שאשאל לגבי הדבר שמכרסם בי מאז הגעתי הנה.

"אבא שלי ביקש ממך שתחפש אותי?" רעם אימתני גורם לי לומר את המילה האחרונה בקול רועד.

"אני לא יכול לענות על זה," הוא עונה. "אני מצטער."

"מתי אוכל לדבר איתו?"

"בקרוב, כשנדע שזה בטוח."

"הנה המילה הזאת שוב," אני רוטנת, ומזנקת בבהלה נוכח רעם עוצמתי נוסף. אלוהים, אני ממש פקעת עצבים! אני שונאת להרגיש דרוכה כל כך. אני מתחילה להתעצבן שעה שרגשותיי סוערים בקרבי. "כמה המנוולים האלה ביקשו בתמורה אליי? תאמר לי – כמה אני שווה?"

"סוואנה," הוא פונה להביט בי, "אל תחשבי ככה."

אני מתבוננת היישר לתוך עיניו. עכשיו אני יודעת שאני זועמת.

"חמישים אלף," הוא ממלמל בקול חרישי. ואני מרגישה כאילו הבטן שלי מתהפכת, מוטחת ברצפת העץ ומתגלגלת לאורכה.

"טוב לדעת שהפסדתי שבעה חודשים מחיי ושאני שווה רק חמישים אלף! זה, מה – קצת יותר משבעת אלפים לחודש." אני מנידה בראשי.

"לא פלא שהם בקושי האכילו אותי." אני מרידה, עצבנית ועצובה. אני מנסה לכבוש את הדמעות, אך ללא הועיל.

הוא נוגע בכתפי ולוחץ אותה בעדינות. הוא נאבק במשהו, ואני מניחה שזה קשור לכך שהיה עליו לספר לי את השווי שלי. לפתע, זה

מכה בי. "אם הייתי שווה רק חמישים אלף, למה אבא שלי לא שילם להם? למה הייתי צריכה להירקב בתא הזה במשך שנה כמעט?"

"זה יותר מורכב מאשר לשלם את הכסף וזהו. תמיד יש תכסיסים ומזימות, ובהרבה מקרים הקורבן נרצח זמן רב לפני שהמשפחה בכלל מסכימה לשלם בתמורה לחזרתו. הם מזייפים סרטונים בתור הוכחה לכך שהקורבן עדיין בחיים, או מצלמים תמונות לפני שהקורבן נרצח, ומשתמשים בהם לאורך כל תקופת המשא ומתן."

הדם ניקז מפניי שעה שהבזק זיכרון נוסף עולה במסך תודעתי.

הוא אוחז בזרועותיי ומרתק אותי למקומי. "היי. את צריכה לשבת."

אני מנידה בראשי, אינני מקשיבה. "ל-למה חסו על חיי, אם כך? למה לא לרצוח אותי. ואז לגבות את הכופר. אין בזה שום היגיון."

"זה מה שאנחנו מנסים להבין. כשהגענו להציל אותך, שתלנו ראיות שמפלילות את אחיו של רודריגו. הם הסתכסכו בעבר, וקיוונו שזה יקרה שוב. ידענו שזה לא יחזיק מעמד הרבה זמן, אבל זה אמור לגרום להם להתעסק בזה. אנחנו זקוקים לזמן נוסף כדי להבין מה בדיוק קורה."

ראיות, סרטונים מזויפים כהוכחה לכך שהאדם בחיים, חמישים אלף דולר – מוחי גועש מרוב מחשבות. לפני שאני מבינה מה קורה, אני מונחת על הספה ונאמר לי למקם את ראשי בין רגליי.

"תנשמי, סוואנה." הוא מעביר את ידו החסונה במורד גבי. "את מקבלת יותר מדי מידע בקצב מהיר מדי. עברת המון, והגוף והמוח שלך זקוקים לזמן כדי להשלים את הפערים. אני מבטיח לך שבכוא הזמן אענה על כל השאלות שלך. בינתיים זה מספיק."

הוא צודק; זה באמת יותר מדי. אני מתחילה להתייפח.

הוא מושך אותי אליו ומחבק אותי בחוזקה. הריח שלו אופף אותי. חלפו שנים מאז שגבר חיבק אותי, חוץ מאבא שלי, וזה נעים... בטוח כמעט.

אני מתעוררת לצליל רועם שבכוחו לשתק אדם באימה. אני שוכבת על הספה, בווה באש ומנסה להסדיר את נשימתי. ברק מאיר את החדר, ובעקבותיו רעש עוצמתי נוסף. אני מתיישבת ומביטה סביב. אני לבדי בבית העצום הזה, הנתון בעיצומה של סערה ברמה של קרבות בין אלים. אני עושה את דרכי באיטיות אל המטבח. אביגיל בוודאי השאירה את האור דולק בשבילי. השעון מורה על השעה אחת עשרה. אני מעיפה מבט החוצה בעת שהברק מבליח ומאיר את האגם כולו. אני עוצמת את עיניי בחוזקה ומכסה את אוזניי, ממתינה לקראת ה –

"אהה", אני צווחת בעת שהרעד מהדהד מסביבי כמו רכבת המשקשת על המסילה במהירות הבזק. בלתי צפוי. אני שונאת את זה!

אני שומעת קולות המגיעים מלמטה והולכת בעקבותיהם, בתקווה למצוא את אביגיל. הייתי ממש שמחה לחברה כעת. עוצמת הרעמים הולכת וגוברת בעודי מגיעה אל חדר הבידור. הדלת פתוחה למחצה. אני נושמת נשימה עמוקה ונכנסת פנימה. לוגאן, מארק, יורק ושלושה גברים נוספים שאני מזהה אך אינני יודעת את שמם יושבים מסביב לשולחן פוקר ושותים בירה.

"שלום לך, סאבי!" מארק מבזיק לעברי חיוך שחצני. "הערנו אותך?" כולם מסתובבים להביט בי.

אני מנידה בראשי ומזנקת בבהלה נוכח בוס אימתני נוסף. "לילא, לא הערתם אותי."

"את נראית קצת לחוצה", אומר יורק בעודו לוגם מהבירה שלו, הוא נועץ בי את מבטו הנוקב מעל לשולי הבקבוק שלו.

"מספיק", מזהיר אותו לוגאן. "הכול בסדר?"

"הממ... כן." אני מזנקת בשנית, וסומק עז עולה בלחיי. "אני

מחפשת את אביגיל."

"היא כבר הלכה לישון."

"אהה", אני לוחשת, וכעת מרגישה חרדה גדולה אף יותר לגבי

החזרה לחדרי, "תודה."

"סוואנה, את רוצה להצטרף אלינו?" שואל לוגאן, ומחווה בראשו אל השולחן. אני יודעת שהוא עושה זאת רק מתוך נימוס. "לא, זה בסדר, תמשיכו ליהנות מה – "בום! גופי מיטלטל באימה, ואני עוצמת את עיניי לרגע.

מארק קם ממושביו כדי לפנות לי מקום בינו לבין אחד הבחורים. אני נאנחת בכבדות ונכנעת. על מי אני עובדת? כנראה שהייתי פשוט יושבת מחוץ לדלת רק כדי לשאוב נחמה מצליל קולותיהם. "תודה." מארק מחלק יד חדשה ונותן לי מספר ז'יטונים ירוקים. הוא מספר לי שפעם בשבוע הם משחקים בשביל הכיף, ופעם בחודש הם משחקים על כסף. "יצא לך לשחק בעבר?" שואל יורק, בעודו מסדר את הקלפים שלו.

"פה ושם." סבי נהג לשחק מדי פעם. הוא לימד אותי את החוקים הבסיסיים – ובעיקר כיצד לבלף. אני מביטה מסביב לשולחן, בשלושת הבחורים האחרים. "היי." הרגשתי מוזר לשבת שם בלי להציג את עצמי.

"סוואנה, זה הבחור שנהג כלילה שהבאנו אותך לפה." מארק מצביע על הגבר היושב לצידו. "ג'ון." הוא מרחיק את הסיגר שלו, שעה שהוא מושיט אליי את ידו.

"זה היה הבחור שישב מאחור, פול." מארק מצביע, ופול מנופף אליי בידו. "יורק היה באסקלייד לפנינו." יורק מחייך בזחיתות. "וזה קית!"

"הידוע גם בכינוי בטא שבע." לוגאן קורץ אליי. "אה!" אני אומרת, בעודי נזכרת במפגש עימו מוקדם יותר היום. לוגאן פקד עליו לצאת מהמחבוא שלו.

בום! אני מזנקת ממקומי בבהלה – למה במקום הזה יש כל כך הרבה חלונות? אני עוצרת את עצמי, המומה מהמקום שאליו נדרו מחשבותיי. האם אני מתגעגעת לקירות הכלא שלי? בשום פנים ואופן! אלוהים, תפסיקי!

"הממ... ובכן, אני מניחה שאני אומרת את זה קצת מאוחר, אבל אני מודה לכולכם מקרב ליכי שהצללתם אותי באותו לילה. אני חייבת לכם."

"בסך הכול ביצענו את המוטל עלינו," אומר ג'ון ומהנהן בהבעה חמורת סבר.

"אני יודע איך את יכולה לגמול לנו." יורק מרים את הגבות שלו. לוגאן נועץ את מרפקו בצלעותיו, והוא נאנק בכאב ופולט קללה. "פאק, סליחה! בסך הכול התלוצצתי." "אפשר להמשיך לשחק?" שואל מארק, ומשליך ז'יטון אל מרכז השולחן.

אנחנו משחקים מספר ידיים, ואני זורקת את הירד שלי פעמיים, בעיקר כדי להתבונן בשפת הגוף של השחקנים האחרים סביב לשולחן. לוגאן ומארק קשים לפיצוח, אבל האחרים פולטים רמזים פה ושם. כשאנחנו מגיעים ליד החמישית, נדמה לי שאני מוכנה להישאר במשחק, ואני נפטרת משני קלפים ומוצאת את עצמי עם זוג של שתיים. לכל הרוחות! אבל אני זורמת עם זה; הם לא יודעים מה יש לי. חוץ מזה, כיף לי. תוך זמן קצר אני נותרת במשחק רק עם מארק ויורק.

"קדימה, סאבי," מצחקק מארק, "נראה אותך ממשיכה עם פרצוף הפוקר הזה."

אני נזכרת בעצה שסבי נתן לי. תיזכרי במשהו קשה שקרה בחיים שלך ותחשבי עליו. שלפי את הפרצוף הקשוח מאיפשהו. אז זה מה שאני עושה... בכל זאת, זה בא לי די בקלות.

להרף עין הוא שוקע בהרהורים, ואז הוא משליך את הקלפים שלו. "בסדר! אני מתקפל."

נהדר. אחד פרש, ואחד נותר. אני מעיפה מבט ביורק, הבוחן אותי במבטו. אני משליכה אל השולחן שני ז'יטונים נוספים ומעלה את ההימור.

"הממ," ממלמל יורק שעה שהוא לוטש בי את מבטו למשך כמה דקות נוספות. "עוד לא שיחקת אף יד, אז אני חושד שיש לך משהו."

הוא מביט במארק. "הפנים שלה אומרות הרבה. רק צריך להתבונן בהן." יורק מניד בראשו במחווה שחצנית. "זין על זה, אני מתקפל." לא האמנתי למשמע אוזניי. שיחקנו את היד הזאת במשך חצי שעה כמעט, והוא מחליט לפרוש. הוא חושב שהוא כזה חכם. איזה שמוק. אני מתחילה להביט ברחבי החדר, מאחורי הכיסא של מארק, ואז מתחת לשולחן.

"מה את מחפשת?" שואל יורק בזעף.

"אה, הממ... את הביצים שלך." כל שאר השחקנים פורצים בצחוק מתגלגל. פול כמעט נופל מהכיסא שלו. מארק הופך את הקלפים של יורק, וחושף זוג של עשיריות.

"ובכן, אילו קלפים היו לך?" שואל אותי יורק בתקיפות.

אני לא חייבת להציג בפניו את הקלפים שלי, אבל זה רק עוזר לי להפיק את מרב ההנאה מהרגע הזה. אני הופכת את הקלפים ומתבוננת בפניו הנפולות.

הוא לועס את לחיו מבפנים.

אני קולטת את לוגאן מתבונן בי. הוא מחייך, ונדמה שהרשמתי אותו. הרשמתי את עצמי, ובנוסף על כך, אני גם נהנית.

"ביום שישי הבא, בשעה עשר בלילה, אני אנקום את נקמתי." מארק זוקף לעברי אצבע מאיימת, בזמן שהוא אוסף את הז'טונים לסלסלה. "אני אצליח לפענח אותך." הוא פורץ בצחוק וקם ממקומו. אני מרגישה את החיוך פושט בשפתיי. אני ממש נהנית בחברתם של האנשים האלה. אני חושבת שייתכן שאני מתחילה לרכוש חברים. המחשבה מלהיבה אותי, אך גם מבהילה אותי. האם באמת ייתכן שאצליח לחזור לחיים נורמליים לאחר זמן קצר כל כך?

"לילה טוב, חברים." אני מנופפת בידי, והם פונים אל חדרי השינה שלהם. לוגאן מלווה אותי לחדרי ועורך בדיקה מהירה בשבילי. אני יודעת שהוא מנסה לעזור לי להרגיש בטוחה יותר.

"מתי הסערה הזאת תחלוף?" אני מעיפה מבט מבעד לחלון.

"בתחזית מזג האוויר אמרו שמדובר בסערה עוצמתית. את תסתדרי

פה, או שאת רוצה שאקרא לאביגיל?"

אני מסתובבת ומנידה בראשי לשלילה. "לא, אני אסתדר." אני מתבוננת בו מצית אש בקמין. "לוגאן, תודה על הערב. לא היית חייב לשתף אותי."

הוא שומט את הגפרור לתוך הלהבות וניגש לעמוד מולי. "היה כיף, ואני שמח שהצטרפת אלינו." הוא ממתין לרעם שיחלוף. "נסי לישון קצת. תזכרי, אביגיל נמצאת ממש בקצה המסדרון, ואני במרחק שתי דלתות מימינך." אני מהנהנת.

"זה המיקום הכי בטוח בבית הזה." גבותיו מתכווצות לכדי מקשה אחת, כאילו שהוא שקוע במחשבות, שעה שעניו ננעצות בעיניי.

אני מאוד מודעת לפרפרים המרפרפים בבטני. הוא נע באיטיות – כך שאהיה מודעת לפעולותיו. "אני יכול להסתכל על משהו?"

אני מהנהנת בראשי. אני מרגישה מאוד בנוח בחברתו של הגבר הזה.

הוא מסיט את שיערי מפניי, משוטט באצבעותיו החמימות לאורך רקתי ונעצר בלחי שלי.

אני נאבקת לא לעצום את עיניי ולרחוץ בתחושה החמימה הפושה ברחבי גופי. אני משחררת מריאותיי מעט אוויר שלא ידעתי שהיה אצור בהן.

עיניו נעצמות. הוא נראה כאילו שברצונו לומר משהו, אולם הוא מרסן את עצמו. "לילה טוב." הוא שומט את ידו ומתקדם אל הדלת, אך לפתע נעצר במקומו. "אה, סוואנה?"

אני פונה להביט בו, עדיין חשה במגע ידו על פניי.

"בבקשה תקראי לי קול."

רגע! מה... קוראים לך קול... קול לוגאן?

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

לרכישת הטריילוגיה לחצי כאן